

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MARY JEPPESEN

En Dokumentation

København 1943

MARY JEPPESEN

EN DOKUMENTATION

KØBENHAVN 1943

En Kreds af »Klinton«s Venner har besluttet at udgive denne lille Bog om Mary Jeppesen og det store Arbejde, som hun — uden Hensyn til sit Helbred, sin Tid og Udgifter — har udført til Gavn for sine Medmennesker, et Arbejde der fortjener at blive kendt i videre Kredse.

FØRSTE AFSNIT

Skrevet af Redaktør Haste.

Fru Mary Jeppesen frembyder Billedet af et ejendommeligt, særpræget Menneske, hvis Liv har krydset mange kendte Personligheders Veje. Selv til Ulandet fandt hendes ejendommelige Livsopfattelse Vej, og hendes Villa paa Kandestøbervej, der blev fyldt med arbejdsløse og forhutlede Eksistenser, blev kendt Landet over. Breve strømmede ind til hende fra Alverdens Mennesker.

Tilfældet er vist nok uden Sidestykke her i Landet, og den nærmeste Parallel blev den amerikanske Film, som fik en saa begejstret Modtagelse her i Danmark: »Du kan ikke tage det med dig«. Denne Sætning er den Dag i Dag Mary Jeppesens Ledemotiv, som den var det, længe inden Filmen kom.

Det er ikke Opgaven her at fælde nogen Dom over en Handlemaade, men gennem de faktiske Hændelser i Mary Jeppesens Liv og Udtalelser af hende selv at besvare Læseren det Spørgsmaal: Hvorledes er det at kunne leve som rig Enke, men frivilligt give Afkald paa det? Er der Tak og Løn for det? Er der Lykke og Tilfredshed ved det? Eller er der kun bitter Skuffelse over Menneskenes Utak og Nederdrægtighed?

Fru Mary Jeppesen siger:

»Begærlige og gerrige, hvor tør du mere? Hvorfor elsker du Penge højere end dit eget Liv? Det er dit Liv, det koster. Penge kan ikke give dig dit Liv mere. Livets kostelige Skat kan du faa i Eje. Vid dog, at intet Menneske er skabt til at fryse, sulte og lide Nød, ja, tænk paa de ulykkelige smaa Børn.

Du vil faa at vide, at du ved at slippe din Gerrighed aldrig vil ældes, dine Øren vil altid høre, dine Øjne til evig Tid funkke, og dit inderste Selv altid være levende med hver en Nerve.... Penge regerer denne Verden. Jeg ejer Penge. Vel skal jeg vide at passe paa, saa jeg stadig kan være uafhængig af denne Verdens Mennesker, der regner Penge og Rigdom for Anseelse. Mit lyse Syn paa Menneskenes Mission kan ingen fordunkle. Man kan smitte andre med Glæde, derfor aabnede jeg mit Hjem for de ærlige, fattige Mennesker, som stod i Fare for at miste Troen paa Godhedens Magt i Tilværelsen. Mit Hjem er et virkeligt Hjem, der bliver brugt, og ikke en Række Stuer, der kun staar til Skue.«

Dette er et Udpluk af et Par Blade af Mary Jeppesens Tanker om Livsværdier, skrevet for en halv Snes Aar siden. Hun frygtede allerede den Gang Krigens Komme og mente, at Verden var paa Vej til at slaa sig selv ihjel med Materialisme og Egenkærlighed.

Men inden vi følger hendes Ord og Meninger videre, vil vi kaste et kort Strejflys over hendes ydre Liv, der blev Baggrunden for den ejendommelige Tilværelse, som igennem mange Aar har givet Anledning til Samtalestof og Diskussioner i de Kredse, der blev indviet i Mary Jeppesens indviklede Livsskæbne.

Fru Mary Jeppesens Barndom.

Hun blev født den 16. Juli 1882 i Ulstrup Tørvemose i Midtsjælland. Huset var ikke større end en Stue. Mode-

ren, en Gaardmandsdatter fra Vestjylland, tog i 70'erne pr. Tog til København for at søge Plads og saa i Kupeen en Bondemand, der var paa Vej til Hovedstaden for at søge en Husbestyrerinde. Paa et tilfældigt Fæstekontor løb de igen paa hinanden, og ikke længe efter var den unge jydsk Pige paa Vej hjem til Bondemanden til hans Gaard i Glumsø, hvor hun faa Maaneder senere blev gift med Distriktslægens Kusk. Datteren Mary kom et Aars Tid efter til Verden, udrustet med et misundelsesværdigt Helbred, der Livet igennem gjorde hende til et Arbejds menneske. Seks Uger gammelt blev Barnet bragt til København, Forældrene havde faaet et Brødsalg, og det maa have ligget til Familien at lade sig røre af Folk i Bekneb, Mary Jeppesens Moder gav nemlig Kredit over en lav Sko med det Resultat, at Brødsalget gik fallit. Næste Etape var Emdrup gamle Dampvaskeri, hvor Faderen blev Kusk og Moderen Leder af Rullestuen, indtil de havde arbejdet sig op til at faa deres eget Militær-Vaskeri paa Frederikssundsvejen.

Allerede fra 4 Aars Alderen kan Mary Jeppesen begynde at erindre sine første mærkelige Tildragelser, som senere i Livet ligefrem strømmer ind over hende, og som hun er overbevist om er en sammenhængende, meningsbetonet Kæde og af Betydning for det, der møder hende i Tilværelsen. Efter at have drømt, at hun ser sig selv i en Barnekiste, af hvilken Laaget er taget af, saa Lyset strømmer ned over hende, kommer hun — skønt lille Barn — stadig til at overvære Besvimelser og Dødsfald i de Familier, hun besøger. Hun ser bl. a. en lille Dreng ligge død med en Salmebog under Hagen og Mønter paa Øjnene, men bliver ikke bange. Hun ser døde gaa ud af deres Kister, og i Drømme siger hun til dem: »I er ikke døde, I skal ikke begraves.« Senere i Livet ser hun ofte sin egen Begravelse, alt sammen uden Uhygge. Hun bliver overbevist om, at Menneskene lever efter Døden.

Gamle Mennesker bringer Lykke.

»Vi skal tro paa Gud uden at forstaa,« sagde lille Marys Klasselærerinde, men Barnet syntes, det var for ringe Forklaring og søgte gamle Menneskers Visdom og Erfaring. De gamle er som Guder for dem, de holder af, siger Fru Mary Jeppesen den Dag i Dag. Hun traadede en Masse Synaale for en gammel blind Kvinde og hjalp andre med Haandarbejde. Hun holdt af at sidde og se paa de gamle, til hun kunde deres Ansigt udenad. I Skolen blev hun sat til at passe paa Kammeraterne, i Hjemmet blev hun sat til at gøre rent og koge Vandgrød, hendes Livret alle Dage. I Søndagsskolen fik hun saa stort et Syndekompleks, at hun ikke turde gaa med bare Arme eller nedringet Kjole. 14 Aar gammel gik hun ind i Menighedsarbejdet for at hjælpe syge og fattige. Men det skelsættende Aar blev den Dag, hun som 17-aarig traadte over Tærskelen til Guldstofabrikant Chr. Jeppesens Fabrik paa Kandestøbervej. Her sad Juniorchefen, anden Generation af det nu 80 Aar gamle Firma. Jeppesen søgte en Kontordame og Bogholderske, og den unge Frk. Mary fik Pladsen. Hun blev en glimrende Arbejdskraft, og Aaret efter — 1900 — Chr. Jeppesens Hustru. Atter et Aar senere fødte hun sin ældste Søn, fulgt af to andre Drengene, hvoraf den ene er Præst, og to Døtre.

Gæster Gæster.

Et mærkeligt Hus dette Jeppesenske. Omtrent som en Provinsforretnings hyggelige Forhold. Gammeldags solide Forretningsprincipper. Seniorchefens Hustru spillede paa Lotteriseddel med en af Arbejderne. Spillerne vandt aldrig paa den. Men da den gamle Fru Jeppesen døde i 1892, kom Sedlen ud med den store Gevinst. Arbejderen, Lippert hed han, tog sin Afsked og købte sig

en Forretning. Hans Familie havde fra Dag til Dag skiftet Millieu.

Det unge Par, Mary og Chr. Jeppesen, flyttede ind i en lille Villa ved Fabrikken. Kandestøbervej var dengang langt udenfor Bebyggelserne. Nogle Aar senere blev Huset revet ned og erstattet med den nuværende Villa, der senere skulde blive berømt som privat Hjemløseasyl.

Denne Villa blev som et uroligt Marked. Husfruens Tendens til at tage sig af Mennesker blev i Ægteskabet snarere opelsket end det modsatte. Chr. Jeppesen var en gæstfri Mand, havde mange Kunstnere i sin Omgangskreds, gav gerne Kredit paa Rammer, købte af de berømte Maleres Arbejder (bl. a. en hel Del værdifulde L. A. Ring'er) og aabnede sit Hjem for Skarer af Mennesker. Døren stod aldrig stille. Folk vadede lige ind. Næppe et Maaltid blev indtaget, uden at der sad en eller flere Gæster ved Bordet. Ved Festdage var Stuerne fulde af Gæster, op til 60 Mennesker, der ganske vist ikke var inviterede, men alligevel var velkomne, og som blev beværtet improviseret i Lejligheden eller ude i Haven med de gamle Træer.

Kombinerede Kortspil- og Litteraturaftener — delt i Herre- og Damehold — optog en af Ugens Aftener. Fru Jeppesen tillod sin Damekreds at diskutere baade om Carit Etlar og Schandorph, men aldrig om Tjenestepiger. Hun stræbte allerede ubevidst mod et eller andet Ideal, hun vidste blot ikke selv, hvor det skulde findes.

Drømmen.

Jeppesen købte store Ejendomme i København og Grund ved Greve med 7 Huse paa. Hver Weekend var Familien derude, og en af deres Bekendte blev en Fiskerfamilie. Men Fiskerens Børn var tunghøre og skulde til

Behandling i København. Snart boede de som paa et Børnehospital i den Jeppesenske Villa.

Den unge Frue, syntes man, begyndte at blive noget mærkelig, skønt hun stod med begge Ben i Hverdagen, hun arbejdede som en lille Hest i Hjemmet, behøvede næsten ingen Søvn og var altid i Vigeur. Penge interesserede hende ikke. Det ydre Liv for hende var kun Rammen om det indre, som hun følte uimodstaaeligt groede op.

I 1922 drømmer hun om en Gaardmand Iversen, en af de gode, gamle, og efter den Tid har hun den ene besynderlige Oplevelse efter den anden. Hun bliver intuitiv og søger Sammenhængen i de Tilskikkelser, der møder hende. Da hun en Dag hører om en Kunstmalers Søn, der har faaet Arbejde i Provinsen, siger hun ganske spontant: »Det er vel ikke hos Søren Jensen i Hjallerup.« Det var det. Hun kendte ganske vist denne Mand, men kunde jo ikke vide, at netop han var Arbejdsgiveren. Ordene blev lagt paa hendes Læber. Hun ser en Mening og en Styrelse i Tilskikkelserne. Intet er tilfældigt.

Landevejens tramps rykker ind.

Saa kom det andet Vendepunkt: Chr. Jeppesen døde den 7. April 1931 efter en svær Sygdom, efterladende sig en Formue.

Det var en farlig Ting, for mange begyndte at interessere sig for Fru Jeppesen paa en paafaldende Maade. Man vidste, at hun havde et stort Hjerte. Hun købte en 5 Personers Nasch Sportsvogn og kørte med den i Øst og Vest for at se til Mennesker, som hun ikke før havde haft Tid til at besøge. Hun maatte have noget at leve for, og det første, hun gjorde, var at tage 20 Børn fra København ud til Villa »Klinten« paa Greve

Strand. Hun var ofte i Fart mellem Greve og Kandestøbervej, og naar fattige Vandrere rakte Armen i Vejret for at faa den rummelige Vogn til at standse, lod hun sig sjældent opfordre forgæves. Det var Synd, de skulde vandre videre paa deres i Forvejen tyndslidte Saaler.

Paa den Maade fik hun efterhaanden mange tilfældige og forskellige Mennesker op i Vognen, og Samtalen kom hurtigt og naturligt i Gang. Da intet var tilfældigt, var det heller ikke tilfældigt, at netop disse Mennesker havde vinket ad hende.

»Hvad skal De til København efter,« spurgte hun de to første unge Mennesker, hun traf paa den Maade. Hun havde taget dem op midt paa Køgevejen.

»Sælge Snørebaand,« var det knappe Svar. Den ene boede Syd, den anden Nord for Køge, og de havde faaet skrabet en Indkøbssum paa 10 Kr. sammen. Koner og Børn var efterladt dernede og ventede deres Andel i den eventuelle Snørebaandsfortjeneste.

Inden Bilen havde naaet København, havde Passage-rerne fortalt, at den ene var Chauffør L. og den anden Arbejdsmand B. Fru Jeppesen mente, at bedre end at gaa fra Dør til Dør og sælge Snørebaand var det, at ikke alene de, men ogsaa deres Familie kom ind at bo gratis i hendes Villa paa Kandestøbervej. Det var dog langt fra hendes Agt at føre dem ind til en Driver-tilværelse — tværtimod, hun vilde se at faa dem i Gang med godt og værdigt Arbejde, og hendes Form for Hjælp, forklarede hun de unge Mennesker, kunde blive en Støtte af deres egen gode Vilje til at komme ud af de øjeblikkelige Vanskeligheder.

Vegetar af Nød.

Fra Ord til Handling var ikke langt. Fruen drejede resolut Bilen om og kørte atter Syd paa. Vognen stand-

sede et Sted Nord for Køge uden for Arbejdsmand B.s Hus. Et elendigt Syn mødte hende. Der var ikke meget andet Indhold i Hjemmet end en Kartoffelsæk. Bohavet var efterhaanden blevet pantsat eller solgt. Konen og det treaarige Barn var i høj Grad nødlidende. Videre til L.'s Hus, hvor en lignende Situation mødte det udrykkende Redningskorps. Hustru og et Par Børn henholdsvis paa fem Maaneder og to Aar. Møbler paa Afbetaling, der var i Klemme gennem længere Tid.

De to Familier med Børn og det hele blev i to Hold transporteret til Villaen paa Kandestøbervej og installeret i to Værelser, men Fru Jeppesen maatte straks forberede dem paa, at der kun vilde blive stillet vegetarisk Kost paa Bordet i dette Hus. Vegetarismen er for hende et Led i en Livsanskuelse. Hun mener, den gamle Sætning er rigtig, at det rene Menneske faar rene Tanker og forøget Intuition, og hun mener, at Sygdomme kan forsvinde ved Planternes raa Safter, og at Menneskene i det hele taget bliver bedre og mindre hidsige ved at undgaa det, som allerede Overlæge Ottosen paa Skodsborg med et afskrækkende Ord kaldte for »Liggiften«. Selv var hun blevet Vegetar ved den Tilfældighed, at Dr. Carl Vernet i sin Tid anbefalede hendes Søster en Grøntsagsdiæt paa Grund af for højt Blodtryk, og saa fik hun Lyst til at prøve den.

De arbejdsløse tog Meddelelsen om Vegetarkosten med Fatning. De var ikke vant til Kød, men kun til Kartoffler, tørt Wienerbrød og Kaffe. Engang imellem gik en Ønskeseddel rundt, hvorpaa enhver maatte skrive, om de ønskede Kød den Dag.

Hjemløsepensionen havde slaaet sine Porte op og er aldrig siden blevet lukket.

Diakonissens pæne Broder.

Fra Eftersommeren 1931 til næste Foraar voksede et mærkeligt Selskab op i Villaen. Arbejdsmand B. og Chauffør L. og Familien fejrede Jul sammen med deres Slægtninge, og snart kom endnu en arbejdsløs A. H. til. Han havde haft Efteraarsarbejde hos en tidligere Minister, men hans lille Kapital var smuldret bort i Hænderne paa en Slægtning. Saa ligger Chancen nok paa Landevejen, tænkte han. Ganske rigtigt. Ti Minutter efter sin paabegyndte Fodtur til København under Led-sagelse af en Kammerat mødte han Fru Jeppesens Nasch fra Greve mod Byen. Han rakte Haanden ud. Bilen stand-sede, og han og hans Kammerat steg ind. Fru Jeppesen havde den Dag som Passager en Dame, der var ganske forfærdet over, at disse ukendte Landevejsfolk skulde tages op. H. mærkede hendes Skræk og beroligede hende med, at han havde en Søster, der var Diakonisse.

Ligesom de, der tidligere var blevet indbragt med denne moderne Samaritan-Transport, blev de nye Pensionærer sat i Arbejde. H. blev senere gift og boede ikke mere fast i Villaen. De to første Pensionærer havde faaet fat i godt Arbejde. Arbejdsmand B. blev saaledes Gartner i en offentlig Have og beholdt Pladsen i flere Aar.

Hvilke Erfaringer gør man?

Selskabet i Villaen var desuden blevet suppleret med et Par Kunstnere samt en gammel døv Mand, T. H., Værtindens Faders Ven, og med en 77-aarig Dame, der var blevet træt og overanstrengt i Livet af at have haft 26 Plejebørn. Fru Jeppesen kendte hende fra tidligere Tid og var pr. Indskydelse gaaet op til hende, fordi hun havde haft paa Fornemmelsen, at hun trængte til hende. Opholdet kom til at strække sig over to Aar. To

Frøkener L. boede ogsaa gratis i Villaen, som var propfuld, og i en Længe, der strækker sig ned gennem den gamle Have, blev i Tidens Løb meget Løsøre stuvet ind fra de forskellige Familier, der paa Grund af Fattigdom eller økonomisk Krak havde været nødt til at opløse deres Hjem for en Tid.

Jeg spurgte Fru Jeppesen, hvilke Erfaringer man gør med den Slags mere eller mindre ukontrollerede Godgørenhed, og hun svarede:

»Hvilke Erfaringer man gør, kan jeg ikke sige. Jeg gjorde den Erfaring, skønt jeg selvfølgelig ogsaa har lidt Skuffelse med enkelte Mennesker, at jeg ingen Grund havde til at fortryde. Mine Gratis-Pensionærer var beskedne og velopdragne, og der forsvandt ikke en Krone fra mit Hus. Ingen er uværdig, men Livet tager forskelligt paa hver enkelt, og man bør ikke vente anden Tak end den, man selv høster ved de vidunderlige Oplevelser, man faar paa anden Maade ad aandelig Vej. Disse Oplevelser, der beviser, at der er en højere Mening med det, vi kalder Tilfældigheder, var vel nok det aller vigtigste at komme frem med, ja vigtigere end noget-somhelst andet, men der har ikke været levnet mig Tid eller Ro til at udsortere den Slags Tilfældigheder, som er til at forstaa af alle og enhver, det er dog det, der er mig en Ledetraad og har været mig en Hjælp til Udholdenhed i mit Arbejde. Hvad Glæde har jeg af at sidde alene i en stor Villa? Mit eget Forbrug er nedsat til det minimale, min Kost saa enkel, at jeg vilde være en værdig Hindhede-Discipel.«

I Foraaret 1932 begyndte den store Korrespondance, og den uoverskuelige Bunke af Notater og Breve er indtil i Dag opbevaret i flere Hundrede store gule Konvolutter, som ofte ligger udbredt i de Stuer, der er Fru Jeppesens Opholdssted paa Kandestøbervej eller paa »Klinten« i Greve. Konvolutterne bærer mange kendte

Navne, og Brevene viser, at Mary Jeppesen har sat Alverdens Menneskers Sind i Bevægelse med sine gode Raad og Tanker.

Ogsaa Fru Jeppesens særlige Livssyn og hendes Tro paa en kommende Idealverden efter denne Krigs Ragnarok behandles.

Hun mener, at alle Mennesker vil opnaa hendes Evne til direkte at komme i Kontakt med det oversanselige, og selvfølgelig vil en Ting som den nuværende Arbejdsløshed forsvinde. Blandt Tidens Onder er der næppe noget, der piner hende saa meget som Synet af de ulykkelige forhutlede og frysende arbejdsløse unge Mennesker paa Gaderne. Hele Programmet for Arbejdet i den tilstundende Verden er for hende givet med Formlen, at man ikke maa søge sit eget. Enhver maa tænke paa at hjælpe andre, aldrig spørge om Lønnen og aldrig blive træt. Naar hun ivrer for sin Tro, kommer hun bestandig tilbage til dette, at Menneskene skal aflægge deres Selvished, saa vil Lykken komme til dem, ikke før. Alt Arbejde vil blive en Glæde.

Mange og til Dels usædvanlige Mennesker fik Ly under hendes Tag. Maleren A. S. havde allerede i 1931 boet paa et kort Ferieophold hos hende og har skrevet hendes Lovsang helt op til Broderlandet Sverrig, flere daarligt stillede Forfattere og Kunstnere kunde installere sig i København eller Greve, og i Selskabet fandt man i disse Aar tillige en Amtslægedatter, en Handskesyerske, en Teosof, en arbejdsløs Familie og en udenlandsk Maler, der holdt Udstilling i et af Greve-Husene. Her var en lille improviseret Arbejdskoloni paa op til en Snes Mennesker vokset op, længe inden andre havde tænkt paa dette Begreb herhjemme. Man skillingede sammen til en fælles Husførelse saa godt, man kunde. Fru Jeppesen sikkert mest, men ingen vidste ved Bordet, om hans Sidemand havde betalt for Maden eller ej.

En gammel Kone i Nærheden af Villaen paa Kandestøbervej havde talt til Fru Jeppesen om I. P. Muller. Hans Ry var gaaet blandt de jævne Folk derude paa Nørrebro. Han, den tidligere berømte Sportsmand, var blevet en Aandens eller maaske snarere en Aandernes Forkynder og havde af de Magter, som han mente at staa i Forbindelse med, faaet Ordre til at helbrede Folk ved Strygning med Hænderne.

Uden en Øres Honorar, men tvært imod med store personlige Udgifter »red« — som han gammeldags udtrykte sig — den hjertensgode Jørgen Peter paa sin Cykle fra det ene fattige Sygehjem til det andet og behandlede Patienterne, der sendte ham mange hjertelige Takkeskrivelser.

For en mindre Betaling (J. P. M. havde ellers tilstrækkelige Midler af sine Bøger, hvis han ellers vilde beholde dem for sin egen Mund) boede den gode Mand i flere Aar i Fru Jeppesens Villa til Glæde for begge Parter.

William Haste.

ANDET AFSNIT

»Klinten«s Gæster.

Mange mange Mennesker har i Aarenes Løb besøgt »Klinten«; kun i de allerkoldeste Maaneder er »Klinten« lukket. Saa snart den værste Kulde er forsvundet, lukker Fru Mary Jeppesen Dørene op igen og Gæsterne begynder at strømme til. I de tre Sommermaaneder er alle Sengepladser optaget baade i Hovedbygningen og de omkringliggende Huse. Det vil være umuligt at nævne alle de Mennesker, der har været »Klinten«s Gæster. Vi vil blot forsøge at give et lille Uddrag af de mange, der gennem Aarene har besøgt »Klinten«.

Vi lader Fru Jeppesen selv fortælle lidt om nogle af sine Gæster:

«Fru Louise Michaëlis boede hos mig i flere Somre; hun havde et meget livligt Temperament, ingen der var i hendes Nærhed fik Lejlighed til at kede sig. Fru Michaëlis og jeg havde engang lovet at besøge Redaktør Stefan Vøldan, som da var i Hundested, Rejsen foretog vi i Bil. Da vi naaede derop, lagde Fru Michaëlis Kort op for sig selv, to Gange fik hun det samme Resultat og sagde: »Fy for Satan, aaben Grav«.« Da hun kom hjem fra den Tur, sagde hun til Baron Ehrenfels: »Jeg vil omkomme ved et Ulykkestilfælde,« og saa nævnede hun Datoen. Paa den af hende forudsagte Dato blev hun paa

en Cykletur kørt ned af en Bil i Rundkørslen Tuborgvej—Tagensvej. Nogle Aar i Forvejen — inden Rundkørslen blev lavet — blev Fru Jeppesen selv paakørt samme Sted i et frygtelig Haglvejr, men slap fra det med Livet.

Sidste Gang Fru Michaëlis besøgte mig paa Kandestøbervej, fandt hun i et Blad følgende, som hun nedskrev:

Skrevet i Moskeen i Kerbelah Aar 1336,
et Budskab, der, skønt 600 Aar gammelt, dog er lige livsfrisk.

Lederen af den religiøse Reformation i Persien og Skaberen af den persiske menneskevenlige Religionssekt »Babismus«, — som betyder »Jeg er Porten, der fører til Fred«, — lagde sine Elever følgende Bud paa Hjerte:

»Lev virkelig. Giv intet Menneske unødigt Foranledning til Kummer. Vær stedse høflig, venlig, fuld af Næstekærlighed — saa vil Verden være lige saadan mod dig. Tilstøder der dig en Modgang, saa betragt den som en Kraftprøve og bær den uden at knurre eller lade dig betvinge af den. Saa betvinger du den. Naar Ulykken i den allerværste Skikkelse kommer til dig, skal det foranledige dig til at hovere over den. Saa betvinger du den.

At tie med andres Fejl, bistaa ham paa det bedste, og hjælpe ham ind paa den rette Vej er din Pligt.

Se stedse paa det gode og ikke paa det slette.

Har et Menneske 10 gode Egenskaber og 1 slet, saa lovpris de gode, værn dem, plej dem som en Plante, saa bliver de stedse større og større og den slette trænges tilbage.

Tal aldrig et uvenligt Ord til nogen, selv om det er din argeste Fjende. Hvorfor? Tror du derved at gøre noget bedre? Ved Gift fordriver man ingen Gift, men

gør alt værre, Godhed og Mildhed er derimod Helbredelsesmidlet mod alle sjælelige Forgiftninger.

Vis enhver strengt tilbage, der vil fortælle dig andres Fejl, han vil ogsaa tale til andre om dine Fejl.

Alle vore Gerninger skal fremkalde Godhed.

Lad dit Hjerte aabne sig for alle. Tjen din Næste og vid, at du er ringere end en af de andre.

Beflit dig paa at virke helbredende paa enhver Syg. Vær en Trøster for hver bedrøvet, vær en kvægende Drik for hver tørstig, et fyldt Kornkammer for hver hungrig — hver søgende en Fører. Vær Regn for det tørre Land, en Stjerne paa den dunkle Horisont, et Lys for hver Lampe, et guddommeligt Bud for hver den, der længes efter et Fredens Rige.

Gør du saaledes, og udbreder denne Lære videre, da gør du det bedste, som et Menneske kan gøre; du hjælper Verden nærmere henimod Idealet. Lyset, som udgaar fra dig, træffer det Spejl, som hedder Verden, det viser Menneskene, hvorledes du ser ud, og straalere tilbage paa dig.

Hvad du vil, at Menneskene skulle gøre, det gør du først mod dem!

Hvem som udbreder den Lære videre — hvad kun kan ske — naar man selv følger Budene, bliver den, som staar under Vejledning af det aandelige, og hver den, der besidder denne Magt over sig selv, staar under den højeste Magts Naade — ellers bliver han et Lys uden Flamme, som ikke gavner nogen og som ikke bliver agtet af nogen i Natten, men vær fyldt med den kosteligste Olie, der kommer snart en Nat, da man har Brug for Mennesker som dig. — Verden er saa fattig paa Kærlighed, giv den af din Overflod. Da vil du lyse som en Stjerne, visende Vej mild og altid kærlig, da vil de Bekymrede og Nedtrykte trænge sig om dig for at give dig Kærlighed for Kærlighed tusindfold tilbage.◀

Fru Mary Jeppesen fortæller videre: »Rigsadvokat Golls Søster boede hos mig i 2½ Aar, efter at hun havde givet alt, hvad hun ejede, til »Profeten« Steen paa Hegnstrupgaard. Senere hjalp Kaptajn Jespersen hende. Afdøde Operasanger Holger Hansen boede i længere Tid som Rekonvalescent hos mig og glædede mig ved sin smukke Sang. Engang havde han inviteret Medlemmer af det kgl. Kapel, de gav en smuk Koncert paa »Klinteren«. Holger Hansen genvandt fuldstændig sit Helbred hos mig ved Hjælp af den vegetariske Kost, jeg tilberedte, men efter at han tog bort fra mig, genoptog han sin tidligere Levevis, og det gik igen ned ad Bakke med hans Helbred.

Gamle Vilhelm Rosenberg holdt sin 75 aarige Fødselsdag paa Kandestøbervej. Fru Jeppesen fortæller herom: »Vi havde først været paa en dejlig Biltur i Nordsjælland, hvor vi havde besøgt Forlagsboghandler Matthiasen. Et Aars Tid senere flyttede Vilhelm Rosenberg og hans Hustru, Skuespillerinden Clara Rosenberg ind hos mig paa Kandestøbervej. Han havde saa mange Bøger, at de næsten fyldte min store Stue, som han havde faaet overladt. Gang paa Gang glædede den herlige Komponist mig med at spille Mozarts Musik. Alle i Huset holdt af ham, det var umuligt andet. To Gange var han ved at sætte Ild paa Huset. Den ene Gang var det blind Alarm. Han havde banket sin Pibe ud i Kulkassen, før den var helt udrøget og opdagede pludselig, at Værelset var fyldt med Røg. Jeg kom hjem meget forundret over, at den lille Kandestøbervej var ganske opfyldt af Udrykningsvogne, Brandmænd og Slinger. Den sidste Gang, der var Ildløs, var jeg heller ikke hjemme, men kom lidt senere paa Aftenen. Jeg undredes over nogle sodede Tangklatter paa Løberen i Entreen, og da jeg aabnede Døren sagte til Komponisten, saa jeg ham staa paa Hovedet og samle med Hænderne den halvvarme

Tang, som hans Sovesofa havde været stoppet med. Jeg fik ham talt til Ro og fik ham hen i en anden Seng. Sommetider kom han ned midt om Natten og troede, det var Dag, for han sov kun lidt om Natten, til Gengæld stod han for det meste først op Kl. 2 om Eftermiddagen. Lyset brændte hele Døgnet. Naar han var mest søvnløs, kunde han finde paa at gaa ned i Køkkenet og give sig til at vaske op — det var altid i bar Skjorte og paa bare Fødder. Fandt han, at Skarnbøtten var for fuld, gik han ud med den — selv om Vinteren — paa bare Fødder.«

Ogsaa Censor P. A. Rosenberg hørte til »Klinten« Venner.

Den internationale russiskfødte Journalist M. Sukenikoff, som har kendt Leo Tolstoy personlig, har boet hos Fru Jeppesen i to Somre; han arbejdede for at gøre Fru Mary Jeppesens Arbejde kendt i Udlandet og danne et Samfund omkring »Klinten«.

Om sit Bekendtskab med Dr. phil. Konrad Simonsen fortæller Fru Jeppesen følgende: »En Dag blev jeg ringet op af min Søn Asger Jeppesen, Præst ved Philipskirken: »Ved du, at nu skal en Mand til at holde Forelæsninger paa Universitetet om alt det, du har gaaet og talt om i saa mange Aar.« »Hvad hedder den Mand,« spurgte jeg. »Jeg kan ikke huske hans Navn, men du kan selv gaa ind og høre ham, han taler hver Torsdag fra 7—8, han skal holde 25 Forelæsninger, og de slutter ikke før til Pinse.« Min Forbavselse blev ikke ringe, da jeg opdagede, at det var Dr. phil. Konrad Simonsen, som havde boet hos mig en Vinter et Par Aar i Forvejen.

Konrad Simonsen skrev til mig: »Jeg vil ikke blot med største Tak og Glæde, men som en stor Lykke modtage Deres Tilbud om at bo i Deres Annekshus (paa »Klinten«) og gjerne vil jeg ved Siden af mit øvrige

Arbejde virke for Dem, vel som en Slags Sekretær. Jeg har nu i Dag læst alle Artiklerne om Dem. Menneskene kaldte altid Jesus en Forbryder og sindssyg og krævede Barabas fri, det gør Kirkens Mænd den Dag i Dag. Ingen er forøvrigt normal, men Flertallet er aandsfattigt og snedigt i Brug af Forstand og praktisk Beregning. Her i Danmark er der kun faa som fatter, at vi lever i det Under, at enkelte af os har intuitive Evner til at træde i Forbindelse med Forsynet (og dette kun ved at leve i en Art Askese, ved at lytte til Drømme, Underbevidsthed og Selverkendelse og Bøn), de opfattes som skøre. Stakkels platte Forstandsmennesker, som intet kender til Inderlivets Rigdom og den Erkendelse som Kærligheden skænker. Med Kærligheden mener jeg ikke den sanselige. Det aandelige Menneske maa afløse det naturlige kødelige Menneske, dog ikke ved Vold, men kun naar det kommer ved ærlig Vilje og ellers ved særlige Anlæg.«

»Forfatterinden Fru Karen Stampe Bendix boede i Perioder hos mig paa »Klinten« og et halvt Aar paa Kandestøbervej; det er almindelig kendt, at Fru Stampe Bendix under sidste Verdenskrig brugte sin Indflydelse til at sørge for, at de krigsramte Lande fik tilsendt Levnedsmidler fra Danmark. Under sit Ophold hos mig anvendte hun en stor Del af sin Tid til at arbejde for sin Datter, Danserinden og Skuespillerinden Lillian Ellis' Karrière og var mig til Hjælp i nogle af de vigtigste Spørgsmaal, jeg arbejdede med.

Herr S. M. Breckvoldt, populært kaldet »Bananen«, har mange Gange givet Opvisning for talrige Gæster paa Klinten. Slutningsnummeret bestaar gerne i, at den tungeste i Selskabet stiger op paa hans Mave, hans Bugmuskler er saa stærke, at han kan bære denne Vægt. Han kan trods sine 78 Aar sjippe over 200 Gange uden at standse.

Cand. pharm. Max Jantzen, som bor hos mig paa Kandestøbervej, har stiftet »Selskabet for psykisk Forskning«, han sendte mig i 1937 et Brev, hvori han skrev:

»Som sædvanlig har Opholdet hos Dem været meget behageligt, den dejlige Kost, Deres komfortable Hjem, de interessante Personligheder, der omgiver Dem, — alt har bidraget til at gøre Mindet om Livet hos Dem baade rigt og smukt. Jeg havde lige i en temmelig fremrykket Alder, ca. 62 Aar, gennemgaaet en meget farlig Operation og var saa langt nede, at jeg mere end een Gang troede, at jeg aldrig vilde vinde Kræfter tilbage til at fortsætte Livet. Ogsaa min Guddatters Helbred var daarligt, og adskillige kostbare Besøg hos berømte Specialister havde ikke hjulpet hende for hendes aarelange Lidelser, da var det, Fru Jeppesen, at De inviterede os ud til Dem, og det var Opholdet hos Dem, der hjalp — det var Deres Kæmpetro paa Vegetarismens livsfornyende, blodrensende og opbyggende Kræfter«.

Max Jantzen var med til at forbedre de unge Farmaceuters Kaar; for sit Fags Unge har han udført et stort og et godt Arbejde, men hans egne personlige Chancer gik til Grunde derved.

Kgl. Skuespiller Henrik Malberg blev jeg kendt med gennem Kjartan Andersen, Svagbørnskoloniens Stifter. Han kom paa Besøg og boede hos mig nogle Dage. Senere blev jeg inviteret til hans Fødselsdag. Den Dag uddelte han tre Roser. Den ene gav han sin Hustru, den anden fik en Dame, der lige var vendt hjem fra Udlandet, og den tredie fik jeg forærende. Samtidig udtalte han, at den skønne Blomst skulde være et Pant paa, at jeg var

optaget som Ven i Familiens Kreds. Da jeg kom hjem, blev jeg meget ked af, at jeg havde glemte at tage Blomsten med mig.

Naar Professor Rissom kom paa Besøg fra Hamburg, medbragte han en Taske indeholdende Ting, som han elskede at leve af. Vidundertasken indeholdt: Pinieker-ner, Klid, Nødder, Figen, Dadler, Bananer og Æbler. For at naa sit skriftlige Arbejde gik han i Seng Kl. 7 om Aftenen, sov til 11,20 om Aftenen, stod saa op og blev oppe hele Natten til Kl. 5 om Morgen, gik saa i Seng og sov nogle faa Timer. Han var dengang 70 Aar gammel.

Blandt mine udenlandske Gæster var 16 Tyrolerbørn med deres Ledere. De gæstede først Torben Brix, men da de en Dag tog en Udflugt til mig paa »Klinten«, blev de saa begejstrede for Stedet, at de gerne vilde være hos mig næste Sommer. Jeg havde dem saa i tre Uger, og da de kom tilbage til Tyrol, var Bladfolkene meget begejstrede, hvilket fremgik af Avisartikler, der blev tilsendt mig.

Grevinde Thea Hamilton boede hos mig flere Gange. Hendes Skæbne var ikke helt almindelig. Hun var født i en Jernbanevogn, og hendes Datter blev skudt for hendes Øjne i Italien. Hun var meget eksentrisk, og i de sidste Aar levede hun nærmest i en Drømmeverden. Hendes Breve til mig fra denne Periode viser det klart. Hun rejste meget — slog sig aldrig til Ro noget Sted; hun havde endog mange Aar i Forvejen helt opløst sit Hjem.

Afdøde Undervisningsminister Borgbjerg var interesseret i Fru Jeppesens Forslag til Løsning af Arbejds-løshedsproblemet og drøftede under sit Besøg paa »Klinten« disse med Fru Jeppesen og lovede Fru Jeppesen Støtte, men blev desværre syg og naaede ikke at opfylde sit Løfte.

Forfatteren Thomas Olesen Løkken har ogsaa boet paa »Klinten« og mange andre kendte Personligheder, bl. a. har fhv. Rigskansler Scheidemann, Skoledirektør Sofus Franck og Universitetsbibliotekar, Forfatteren Carl Dumreicher aflagt Fru Jeppesen kortere Besøg.

Fru Jeppesen siger: Endelig har den gudbenaadede Forfatterinde, Danmarks Sara, Edv. Nielsen Stevns Hustru været det festlige Mellemed til mange af de Forbindelser af interessante Personligheder, der er blevet knyttet til »Klinten«. Gennem 12 forunderlige Aar har hun været et straalende Lyspunkt i min Tilværelse.

Som et Vidnesbyrd om, at »Klinten«s Gæster stadig søger tilbage til Stedet, skal dette Brev, der er dateret: Hamburg, den 11. Juni 1943, citeres som Afslutning paa dette Uddrag af Episoder af Livet paa »Klinten«:

Kære danske Mor!

Igen nærmer sig den 16. Juli, saa da ved De jo, at der plejer at komme Brev fra Tyskland! De ved ogsaa, at jeg helst vilde komme personlig for at sige til Lykke med Dagen. Alle de Fødselsdage, hvor jeg kunde gøre det, staar for mig i lysende Erindring! Kan De huske, Lillemor Jeppesen, Deres Fødselsdage i Fredstiderne? Om Morgenen holdt vor gode Stefan en Tale, og om Aftenen sluttede det saa med Fyrværkeri og Kanonslag af gamle Hansen — og derimellem var der en lang og dejlig Sommerdag! Ja, mon De husker det lige saa godt, som jeg gør? Jeg ser foran mig »Klinten«, som var det i Gaar — den gule Villa, den grønne Pavillon, hvor jeg i Reglen boede, det lille Badehus, ja, endog Soluret, der stod foran Hovedbygningen! Mine smukkeste Oplevelser har jeg haft oppe hos Dem — det ved De maaske ikke, men sandt er det alligevel, og det er derfor, jeg ikke *kan* glemme Mosedø Strand, skønt vi i mange Aar har haft et andet Fyrværkeri end gamle

Hansens Kanonslag! De maa skrive lidt om, hvordan det gaar deroppe, og jeg haaber inderligt, at alt staar uforandret som dengang, og at De ikke har solgt noget af Ejendommen! Mon De bor nu i »Klinten«? Og hvordan gaar det med Dem? Er der stadigvæk saa mange Mennesker, der skal fejre Deres Fødselsdag, eller er det blevet roligere nu efter Omstændighederne? Hvis det skulde være Tilfældet, saa husk, at jeg i det mindste gerne vilde komme op, og at det bare er »par force majeure«, at jeg er forhindret, men Gud give, at vi til næste Aar har Fred, og at Himlen over Mosede Strand er ligesaa blaa som i de gode gamle Dage! Hvordan mon Birgit har det? Mon hun er gift? Saa vil De vist savne hende? Og Bilen Deres? Den savner De vist allermest! Ja, nu er det vist 10 Aar siden, De tog to Vandrefugle op paa Landevejen! Hav det godt, kære Fru Mary, Gud velsigne Dem paa Deres Fødselsdag og velsigne Deres Hjem, som staar foran mig som en lang og dejlig Sommerdag!

Deres hengivne

Hiltgunt Zassenhaus.

TREDIE AFSNIT

Den rigtige Ernæring.

Hele den aandelige Baggrund, vi er kommet ind paa i de to foregaaende Afsnit, er vel en Realitet, men for at opnaa disse Evner, denne Indleven sig i de kosmiske Love, maa man lægge stor Vægt paa den rigtige Ernæring. Det lyder som tosset Tale, naar vi siger, at vi er det, vi lever af, det er ikke desto mindre Sandhed.

Hvis den Substans, vi ernærer os af, er død — dermed menes de Stoffer, der ikke indeholder det fine, æteriske, som tiltrænges i vor Organisme ved det Slid, der hver Dag, hver Time, ja, hvert Minut øves paa den — da er vor Stræben saa temmelig forgæves.

Vi bør anstrenge os for at komme dybere og dybere ind i Erkendelsen af den biologiske Opbygning af Celler og Væv. Ligesaa vel som vi fra vor Barndom har hørt, at vi kan dræbes af et ubetydeligt Kvantum Giftstof i Løbet af et Øjeblik, ligesaa vel maa vi forstaa, hvor følsomt vor Organisme reagerer overfor alle de Stoffer, vi tilfører den. Hvis vi tilfører de livgivende Vitaminer, sker der en lige saa hurtig Forandring som ved Giftstoffet. Vi Mennesker siger saa ofte, at Vanen er det halve Liv. Det er desværre alt for sandt, thi det er yderst vanskeligt at løsrive sig fra det, som Vanen har erobret. Vi siger Gang paa Gang, at vi ved Besked om alt det,

der hører den nye Tid til, men ak, det er desværre kun den halve Sandhed. Saalænge Sygdom og Nød er herskende over os, som Tilfældet er for Øjeblikket, da er det nærmest et sørgeligt Resultat, vi er kommet til.

Kan vi ikke forstaa, at Invaliderentesøgernes Antal er stigende, naar vi ved, at Aareforkalkning er det mest almindelige og indfinder sig allerede, naar Mennesker er ved at gaa ind i Fyrrerne? Der er intet andet at gøre end at forebygge, og det gør man ved at give sig selv den rigtige Ernæring, de rigtige Glæder og det høje Livssyn. Da glemmer vi, at der er noget, der hedder Alderdom.

Paa Grundlag af Fru Jeppesens Bekendtskab med Hr. Arvin kunde der i 1940 udsendes følgende Meddelelse til Medlemmerne af »Pædagogisk Forening for Hus-holdnings- og Skolekøkkenlærere«:

»Medlemsmøde afholdes paa Statens Lærerhøjskoles Skolekøkkenafdeling, Odensegade 14, 4., Lørdag den 30. Marts Kl. 20 prc. Fru Mary Jeppesen, »Klinten«, Mosede Strand, vil holde Foredrag: »Et lille Indblik i ny Ernæring«. (Demonstration)«.

Dr. M. Hindhede har deltaget i vegetarisk Aarsmøde, der har været afholdt paa »Klinten«.

Men Spørgsmaalet Vegetarisme betyder først og fremmest Folkesundhed. Professor Rissom fra Hamburg glædede sig til at komme til »Klinten«, for saa kunde han, som han skrev, »overbevise en Del Mennesker med sart Konstitution og daarlige Kirtler og liden indre Sekretion om, hvor godt det er at spise Raakost og Hørfrømel«. I mange Tilfælde kan Kræftsygdomme kureres derved, at Patienten lever af friske Grøntsager, det ene daglige Maaltid bestaaende af Raakost. Nu ved vi meget vel, at dette sidste i Dag lyder latterligt, men ikke desto mindre skal der komme en Dag, og maaske er den ikke fjern, hvor den fulde Dokumentation foreligger. Det

forstaas jo sikkert, at det ikke er nemt for Lægerne at finde Aarsagen til disse ulykkelige Tilstande, Menneskene vil ikke indrømme, hvor den ligger. Men Sandheden er dog den, at det er Selvforgiftning af Organismen, der foregaar. Man søger i Øst og i Vest, men det, der er ganske let at konstatere, vil man ikke erkende. Menneskene tror paa Medicin og vil ikke selv gøre en Indsats. Lægernes Gerning i Dag bestaar i at helbrede Patienter, ikke i at udrydde Sygdommen som Tilstand. Flere Læger er dog blevet klar over Raakostens Betydning. Læge Kirstine Nolfi har i sin nylig udkomne lille Bog hævet Raakostens Betydning til Skyerne, og det er forlængst bevist, at hun har helbredet sig selv for Kræft ved at leve af Raakost. En Husholdningsskole for Reformkost, Udnyttelse af Jordens Produkter, velsmagende Retter af kedelige Rødder, det er Løsenet.

Har vi saaledes behandlet Ernæringssspørgsmaalet saavel teoretisk som praktisk, maa det sidste Spørgsmaal lyde: Har saa Fru Mary Jeppesen, der gennem mange Aar baade paa »Klinton« og i sit Hjem i København har gennemført Vegetarismen, faaet Beviser for, at denne Ernæring er den eneste rigtige? Foruden de under Afsnittet om Helbredelser nævnte Beviser skal vi endnu nævne, at Forstanderinde Therese Stamer skriver, at Fru Jeppesens Raakost og Vegetarborde var helt rigtige allerede i 1933. Paa Baggrund af det allerede omtalte Foredrag i Pædagogisk Forening paa Statens Lærerhøjskole bad Inspektøren for Husholdningsafdelingen, Martha Jacobsen, Fru Jeppesen om at sende hende sine Opskrifter, da hun ønskede at uddele dem til alle Landets Skolekøkkenlærerinder. Og hertil føjer vi endelig følgende Erklæring:

Undertegnede skal herved bevidne, at det er min absolutte Overbevisning, at man ved vegetarisk

Føde, tilsat Raakost, kan vinde sit Helbred og sin Sundhed tilbage. Jeg har selv erfaret det, idet jeg i mange Aar har været syg og lidende, men ved Overgang til vegetarisk Kost er blevet fuldstændig rask.

Kandestøbervej 2 B, den 31. Oktober 1938.

**(sign.) Albert Andkjær-Jensen,
Forfatter.**

4

FJERDE AFSNIT

»Klinton«s Arbejdsgrene.

Der er — og har været — mange Arbejdsgrene, der knytter sig til »Klinton«. De fleste Grene lykkedes, andre maatte inddrages, fordi de viste sig at være paa-virket af egoistiske Motiver. Er der noget, vi her paa »Klinton« nøje vaager over, er det dette ene: at holde rene Linier!

Forstanderen for Statens Lærerhøjskole G. Arvin lejede »Klinton« 1940—41 til forskellige Formaal, til Gavn for Ungdommen, men da det blev Fru Jeppesen klart, at Forstanderen ikke kunde realisere hendes Ideer, maatte hun selv overtage Ledelsen af »Klinton« igen.

Forstander Arvins Lejemaal af »Klinton« gav Forfatteren og Maleren, Kommunalærer Vestergaard Lejlighed til ogsaa herude i Praksis at realisere sine Marksskole-ideer, hvorom han har udgivet en Pjece. Medens Lejemaaliet stod paa, afholdtes paa »Klinton« store nationale Møder, hvor Undervisningsminister Jørgen Jørgensen og Landsretssagfører Poul Hjermind talte, og mange forskellige Kursus blev afholdt.

Kommunalærer Vestergaard, hvis Idé om Marksskolen til Glæde og Gavn for Skolebørnene har vundet stor Sympati, fik filmet sin Skole til Palladium og Knutzens Bio. Filmen viste de unge arbejdsløse Mænd, der havde

faaet en Lod paa Fru Jeppesens Jord for at praktisere Markskoleideen. Og disse unge Mennesker bragte Sommer og Efteraar Frugt og Grøntsager hjem til deres Forældre.

Hele Vægten blev nu lagt paa Markskolen. Den gaar ud paa at give Eleverne sund og opdragende legemlig Beskæftigelse og Kendskab til meget betydningsfulde Forhold i Tilværelsen og vort Samfund samt Haandelag og Arbejdsøvelse.

Der bliver arbejdet med Planer om en Skole, hvis Formaal er at fortsætte og videreudvikle et Arbejde, Fru Jeppesen i mange Aar har prøvet at udføre under mere private Former, nemlig at dygtiggøre saa mange som muligt — uden Hensyn til Alder og Stilling — til et friere Livssyn. Skolen skulde tilstræbe at give Deltagerne i dette Kursus en Hjælp til — væsentligst ved Selvstudium — at skabe sig et Springbrædt til personlig Dygtiggørelse og give dem et Indblik i Kulturens og Kunstens Verden. Dette tænkes naaet gennem Foredrag over forskellige Emner med efterfølgende Samtaler samt ved skriftlig Behandling af forud opgivne Emner. Derved lærer Eleverne at udtrykke deres Tanker koncist.

De private Forsøg har bestaaet i at samle Mennesker til Foredrag med eller uden Diskussion, og her har Deltagelsen været god. Af Foredragsholdere kan nævnes: Dr. phil. Karl v. Ehrenfels, Forfatteren Edv. Nielsen Stevns, Herr Faustinus, Forfatteren Niels Anesen, Journalist M. Sukennikoff, Redaktør Stefan Vøldan, Fabrikant Victor Petersen, cand. theol. E. Christrup og mange andre.

Det er Fru Mary Jeppesens Mening at oprette Industrigrene paa »Klinton«s Omraade og derved hjælpe de Mennesker, der modtager Invaliderente, til gennem samfundsnyttigt Arbejde at genvinde Tro og Tillid til dem selv.

»Jeg har ofte taget mig af de Mennesker, ingen andre vilde have,« siger Fru Jeppesen, — »og sagt til skeptiske Mennesker, at saa længe jeg havde de vanskeligste, gjorde de ingen andre Ulejlighed, og mig skadede de ikke. En Præst sagde en Dag til mig: »Hvor tør de tage de Individer, De møder paa Deres Vej, op at køre i Deres Vogn, naar De ikke kender Dem?« Præstens Ord undrede mig. Jeg er ikke bange. Jeg møder disse Fremmede med Tillid, og de gengælder min Tillid.«

Fru Mary Jeppesen overværede i 1941 et offentligt Møde, hvor Frk. Nanna Andersen, Hillerød, var Hovedtaler, og blev overbevist om Frk. Nanna Andersens store Kærlighed til Børn og Ungdom og beundrer den Energi, hun lægger for Dagen for at hjælpe disse ulykkelige Unge.

Udgiveren af »København-Avisen«, Kunstneren K. J. Almquist, har gjort et stort Arbejde for Børn fra Barakerne, ogsaa han hører til »Klinton«s Venner. Han har utrætteligt arbejdet for at afskaffe de frygtelige Barakforhold i Vanløse, hvor Børnene lever omkring Skraldebøtter og i Kældergange, og sørger for, at de kommer væk og faar deres egne Legepladser, og for at Forholdene i Stuerne bliver bedre. Børnene elsker Almquist som deres trofaste Ven.

Kaptajn Jespersen satte Fru Mary Jeppesen i Forbindelse med J. P. Muller. Fru Jeppesen fortæller herom: »Jeg fik med det samme et Brev fra J. P. Muller, hvor der staar: »Vi arbejder begge paa Næstekærlighedens Udbredelse paa Jorden og Hykleriets Afskaffelse, der er intet, jeg ikke vil gøre for Dem.« Derefter boede han i mit Hjem i fire Aar, dels paa »Klinton« og dels paa Kandestøbervej. J. P. Muller interesserede sig varmt for min Agitation for sundere Kost — Grøntsager, raa og kogte — han kendte ogsaa min Evne til at helbrede ved magnetisk Kraft, og da han selv ejede den samme Evne,

gik han videre med Behandlingen af de Patienter, som var vant til at komme hos mig, medens jeg selv derefter mest arbejdede for at lære Menneskene den rigtige Ernæring og derigennem Sundheden.«

Fru Mary Jeppesen fortæller videre:

»Jeg gik til Overlæge Ottosen og bad ham tage J. P. Muller i Kur, da jeg kunde se, det gik ned ad Bakke med hans Helbred. Først et halvt Aar efter gjorde han Alvor af at skrive til J. P. Muller. Den samme Dag, han skrev til ham, døde J. P. Muller. Imedens J. P. Muller boede hos mig, kom Folk langvejs fra til mig paa »Klinten« for at tale med ham, men ofte blev han meget forsinket, og saa var det jo mig, det gik ud over. Jeg lod disse Mennesker med deres vanskelige Børn bo hos mig, til J. P. Muller fik Tid til at komme. Om de utallige Henvendelser, jeg i saadanne Tilfælde fik, vidner dette Brev:

Allerførst en hjertelig Tak for Deres lille Besøg her i Aarhus. Dernæst: Vor fælles Ven J. P. Muller har ganske pludseligt og uventet forladt Aarhus og er rejst til København paa ubestemt Tid. Han havde i Forvejen lovet mig at lade mig vide, hvis han rejste, da jeg havde nogle syge Mennesker i *Roskilde*, som jeg havde lovet at sætte i Forbindelse med J. P. Muller, og om muligt, blive hjulpet i deres store Sorg.

Nu henvender jeg mig til Dem, kære Fru Jeppesen, og beder Dem tale med J. P. Muller og læse ham medfølgende to Breve fra samme Mand i *Roskilde*. De vil se af Brevene, hvor vigtigt det er for disse Mennesker at faa fat i J. P. Muller.

Jeg vil være Dem meget taknemmelig, om De vil tale *indtrængende* med J. P. Muller om den lille

ulykkelige Pige i Roskilde. Jeg har meget ondt af hende, hendes Moder og Bedstefader.

Den stakkels syge Pige kan jo nok rejse til København til eventuel Behandling hos J. P. Muller, hvis han vil prøve paa at hjælpe hende. Derimod er det jo langt vanskeligere at rejse til Aarhus.

Trods det store Besvær, der var ved disse Helbredelser, medførte de en Velsignelse, jeg aldrig vil miste. En af J. P. Mullers Patienter, som han bad mig hjælpe, da jeg havde samme Evne som han, skrev til mig:

Min Tak til Dem for de Dage, jeg tilbragte i Deres Hjem, ikke alene Tak for Legemets Behov, men i Særdeleshed Tak for den Berigelse at være styrket i aandelig Henseende. Det har været af dyb Betydning for mig, at jeg i Fremtiden kan tro og føle ved mig selv, at alt det mørke, som før var imod mig, er svækket, og at det ikke træder ind i min Tilværelse mere.

I Fru Jeppesens Hjem paa Kandestøbervej havde hun i Perioden 1939—41 lejet en Del ud til en Fritidsklub »Lygten«. Denne Fritidsklub er ikke startet fra »Klinten«, den er en Arbejdsgren, der kom ude fra og havde sin egen Ledelse. Den fik kun Husly hos Fru Jeppesen.

Af stor kulturel Betydning er det af Redaktør Stefan Vøldan i 1935 startede Tidsskrift »Ny Tid«. Denne Titel kunde Tidsskriftet imidlertid ikke beholde, da der straks kom Indsigelse imod den med den Begrundelse, at der allerede var et Blad af samme Navn. Vøldans Tidsskrift hedder derfor i Dag »Ny Tid og Vi«.

Han betegner det som et »Tidsskrift for Sundhed, Aandsliv og ny Kultur«. I det første Hefte indleder

Voldan med en Artikel om Tidsskriftets Formaal, og vi citerer nu de Stykker, der særligt handler om dette. Efter en Skildring af Tidens Nød hedder det:

»NY TID OG VI vil besvare dette Spørgsmaal saaledes, at enhver kan komme til at forstaa den dybtliggende Aarsag til det, der nu er ved at fuldbyrdes. NY TID OG VI vil samtidig vise Grundlaget for den nye Kultur, som ogsaa maa komme, og hvor Fremskridtet ikke længere skal øge Strømmene af Blod og Sved, Nød, Elendighed, Splittelse, Krig o. s. v., men hvor det kan komme til at tjene Udfoldelsen af et sundt, sandt og lykkeligt Menneskeliv.

NY TID OG VI vil vise Veje og Midler til naturlig Bekæmpelse af Sygdom og Genskabelse af Sundheden. NY TID OG VI fornægter ikke Videnskaben som saadan, kun dens naturstridige og ødelæggende Metoder. NY TID OG VI vil bringe Bud om værdifulde Opdagelser og praktiske Erfaringer fra Ind- og Udland. Adskillige af disse er gjort af Mænd indenfor Lægevidenskaben, der har brudt med de gamle Metoder og gaar i Spidsen for en ny Livs- og Naturerkendelse. NY TID OG VI vil give Vejledning i den rette Kostblanding baade for Børn og Voksne og besvare Spørgsmaal i denne Henseende.

NY TID OG VI vil tjene til Fremme af legemlig Sundhed og aandelig Vækst. NY TID OG VI vil bringe Bud om og kæmpe for alt, som kan højne og forædle vor menneskelige Livsudfoldelse. NY TID OG VI vil tage de Spørgsmaal op, som alle andre Blade, Radio og Talerstole endnu er lukkede for, fordi de er bundet og kontrolleret af Repræsentanter for videnskabelige eller religiøse Dogmer, der systematisk holder alt det ude, der rører ved Fornyelsens Mulighed og Nødvendighed, og som derfor

er en Trusel mod de gamle Vaners og den gamle Livsindstillings Rige, de gamle Babelstaarne af Læresætninger, Interesses modsætninger og Forvirring.«

Foruden dette Tidsskrift, der stadig udkommer, har Stefan Vøldan ogsaa udgivet Bogen: »Bibelen og vor store Brydningstid«.

I samme Aand som Tidsskriftet har Redaktør Vøldan oprettet en Højskole for Vegetarisme og ny Kultur. Man begyndte allerede i 1934 at tale om Sagen og prøve at skabe Interesse for Højskoletanken. Sølvsmed Just Andersen købte en Villa i Fredensborg, som egnede sig til Formaalet. Det blev dog først til Alvor i 1939 i Frederikssund, det Aar, da Krigen udbrød. Med den Rationering, Prisstigning og Brændselsmangel, for ikke at tale om Indskrænkningen af Jernbanedriften, der blev Krigens Følger, maa det siges, at det var en ualmindelig vanskelig Start, denne Højskole fik. Og dog holdt den tappert ud til Efteraaret 1941, da den maatte lukke paa Grund af vanskelige økonomiske Forhold og Brændselsmangel. Vi regner dog med, at Højskolen bliver aabnet igen, naar Krigen faar Ende. Vøldan selv arbejder stadig med at udbrede sine Tanker gennem NY TID OG VI. Paa denne Maade naar han ud i vide Kredse, saa at Højskolen, naar vi igen faar ordnede Forhold, da maa staa som en ganske selvfølgelig Frugt af Redaktør Vøldans og »Klinton«s Arbejde. De samme Tanker ligger i et Stykke af hans Redegørelse for Højskolen »Egelund«s Forhold efter Lukningen, hvor han udtaler sig paa følgende Maade:

»Hvis De saa spørger om mit Standpunkt til disse Spørgsmaal, maa jeg svare, at jeg først og fremmest ønsker at følge de Veje, som jeg føler anvises af en Styrelse, der ligger over de personlige Interesser

og Ønsker. Og saaledes var min Indstilling ogsaa, da Foretagendet blev startet. Naar man nu ser tilbage paa den Skæbne, det fik trods alt det, der blev kæmpet og lidt for det, kan det hele vel for mange tilsyneladende se ud som værende uden Mening og en helt forgæves Indsats.

Men et Liv, der allerede fra den tidligste Barn-dom stod i de svære Brydningers og bitre Stunders Tegn, har lært mig at se anderledes paa det. Da jeg i 7 Aar — fra mit 15. til 22. Aar — laa paa Sygehuse og Kliniker, fuldstændig lammet i Benene og med Læge-Sagkundskabens Ord paa, at jeg aldrig mere kom til at gaa, syntes ogsaa dette for udenfor-staaende som meningsløse og spildte Aar.

I Dag vilde jeg imidlertid ikke have undværet disse Trængselens Aar, fordi jeg nu erkender, at der var en Mening og en Førelse ogsaa i dette. Thi disse Aar banede Vej for og skabte Forudsætningen for noget, som senere skulde komme, som ellers ikke vilde være kommet, og hvormed jeg den Gang intet vidste.

Derfor er det ogsaa min Overbevisning, at den Dag vil komme, hvor alt det, der er gaaet igennem med og for »Egelund«, vil fremtræde i et nyt Lys, hvori vi klart vil se, at der dog er en Mening med det, og at det ikke var forgæves og Spild af Penge, Tid og Kræfter.

Og selv om jeg er klar over, at det vil betyde fortsatte Vanskeligheder og Problemer, har jeg derfor alligevel et personligt Ønske om at bevare »Egelund« indtil videre.«

I denne Tanke har Redaktør Stefan Vøldan Fællesskab med adskillige af »Klinton«s Venner.

Flere Afdelinger og Foreninger er opstaaet som Følge af »Klinton«s Virksomhed baade i ernæringsmæssig og aandelig Retning.

Fru Ebba Magnussen — en af Vegetarismens ivrigste Forkæmpere — har dannet en Forening, »Fremtidsfolket«, som har til Huse i Fruens Ejendom, »Hindhedehuset«, i Farum.

Foreningen »De frie Venner« har ogsaa praktiseret Markskolens Idé. Den holdt et Aar sin Høstfest paa »Klinton«, hvor hver Deltager repræsenterede sin bestemte Blomst. I denne deltog ikke mindre end 52 Mennesker. Festen holdtes den 6. September i straalende Solskinsvej.

Til Fordel for Stefan Vøldans Højskole blev der i 1936 planlagt en Bazar. Men da en saadan ikke kan afholdes uden med Støtte af en Forening, stiftede Fru Jeppesen en Forening den 10. December 1936 i sit Hjem paa Kandestøbervej. Foreningen fik Navnet »Sundhed og Ny Tid« med Stefan Vøldan som Formand. Da denne imidlertid ikke havde Kræfter til foruden sit øvrige Arbejde at lede Foreningen, overgav han Ledelsen til Herr Baron Karl von Ehrenfels, der af alle er kendt som en dygtig Foreningsleder, og under hans Ledelse er den i Dag.

Flere Blade i Aarhus skrev i 1939 følgende om Foreningens Besøg i Aarhus:

»Sundhed og Ny Tid« til Aarhus.

»En kendt Københavnerinde, Fru Mary Jeppesen, stiftede Foreningen »Sundhed og Ny Tid« til Forbedring af Menneskeheden via Raakost og Udfoldelse af det frie Ord. Nu er den alsidige Forening naaet til Aarhus. Der blev i Aftes hos Fru I. P. Muller holdt et Møde, hvor Stifterinden og Baronesse

von Ehrenfels redegjorde for Foreningens Program for en Kreds af Indbudte.

— Vi er overfyldt med Æggehvide-stoffer, sagde Baronessen. Vi trænger til flere Grøntsager og i Særdeleshed til mere Raakost. Raakost er en Livsvækker. Den opildner os og gør Aanden mere livlig og vaagen, mere uafhængig af Legemet. List lidt mindre Stege ind paa Bordet og lidt mere Raakost hver Dag. Det vil skabe nye Mennesker, bedre udrustet til at tage Kampen op i svære Tider. Dette vil Foreningen »Sundhed og Ny Tid« arbejde for, samtidig med, at den indenfor sine Rammer vil give alle Lejlighed til at udtrykke deres Tanker frit til fælles Udbytte. Og den helmer ikke, før den har en Afdeling i hver Landsby i Danmark.

Bagefter fik de tilstedeværende Lejlighed til at smage paa et Udvalg af lækre Raakostretter og anden Vegetarmad.«

Til Orientering om, hvad Foreningens Hovedtanker er, har Baron Karl v. Ehrenfels udarbejdet en skematisk Erklæring bestaaende af følgende 16 Punkter:

1. Planten er i Besiddelse af eet Legeme, det fysiske.
2. Dyret er i Besiddelse af to Legemer, det fysiske og det sjælelige.
3. Mennesket er i Besiddelse af tre Legemer, det fysiske, det sjælelige og det aandelige.
4. Plantens Fysik er bestemt af de fysiske Omgivelser, hvorunder den vokser.
5. Dyrets Fysik er ligesom Plantens bestemt af fysiske Omgivelser.
6. Menneskets Fysik er ikke anderledes stillet end Dyrets eller Plantens, det vil sige paa samme Maade som de andre beroende paa fysiske Omgivelser.

7. Dyrets Sjæl (Følelser) er nøje knyttet til Dyrets fysiske Egenskaber og Erindringskraften.
8. Menneskets Sjæl (Følelser) maa vel ogsaa hvile paa fysiske Egenskaber og Erindringskraften.
9. Menneskets Aand (Tanker) bæres af sjælelige Egenskaber og Refleksionsevnen.
10. Filosofi taler direkte til Menneskets Refleksionsevne og søger at paavirke Menneskeaaanden med Ord i Skrift og Tale.
11. Religion søger at indvirke paa Menneskets Følelser ved at pege paa religiøse Oplevelser.
12. Erfaringen viser, at Religion udretter mere end Filosofi, thi Tanken formaar kun lidt overfor Følelser, de sidste er mangefold stærkere.
13. Om Religion siger Erfaringen, at dens Virkninger kan nok være en Stund, men fortaber sig siden, og baade om Filosofi og Religion maa man sige, at Anvendelsen af filosofiske og religiøse Systemer ikke har indvirket paa Menneskene i den ønskede Retning.
14. Man vil herefter være tilbøjelig til at mene, at det fysiske Menneske har forsømt sig selv fra Tidernes Morgen, det fysiske Menneske, der danner Grundvolden baade for Sjæl og Aand.
15. Fysisk Kultur vil herefter være det allerførste, som tiltrænges, derpaa Religion for at bringe Sammenhæng i Menneskets Erindringsbilleder, og til sidst Filosofi til at lære Mennesket Tænknings fine Kunst.
16. Derfor hedder Foreningen »Sundhed og Ny Tid«, Sundhed som Forudsætning for en ny Tid.

Paa Grundlag af denne Erklæring kan Foreningen som § 3 i sine Love forme en Formaaalsparagraf af følgende Indhold:

»Foreningens Opgave er at arbejde for, at dens Grundsyn, som findes udtrykt i den skematiske Erklæring, bliver almindelig kendt og ført ud i Livet.«

Foreningens Meddelelser fandtes i flere Aar optaget i Vøldans Tidsskrift »Ny Tid og Vi«. Arbejdet i Foreningen foregaar ved Medlemmernes Initiativ. Dertil er der af Bestyrelsen nedsat et Forretningsudvalg, hvor interesserede kan optages til Udførelse af forskellige Hverv. Paa Medlemmernes Initiativ blev der i Januar 1941 dannet en Studiekreds til Behandling af Emner fra moderne dansk Litteratur, og den bestaar stadig.

* * *

Ungdommen har altid søgt »Klinten«, for Tiden har »Frederiksberg kommunale Fortsættelseskursus« til Huse i den gule Villa, der hører med til »Klinten«. Hele Sommeren har unge Mennesker boltret sig i det friske Vand og nydt den friske Luft. — At de er glade for »Klinten«, viser nedenstaaende Avisartikel:

»Feriehjemmet F. K. F. K. Greve«.

En frederiksbergsk Idyl ved Køge Bugt.

Ud mod Køgevejen mellem 22,6 og 22,8 km fra København staar et lille, beskedent Skilt med Paaskriften »F. K. F. K. Greve«. Dette er det eneste ydre Bevis paa, at her ligger Frederiksberg kommunale Fortsættelseskursus' Ferie og Weekend Hjem. Men passerer man den lille Granplantage, der skiller Stedet fra Omverdenen, staar man pludselig midt i Herlighederne. Midt paa en stor, græsklædt Grund med god Plads baade til Teltopslagning og til smaa, hurtige Fodbold- eller Haandboldkampe — for dem, der er for energiske til at dase Dagen væk — ligger en stor gul Villa, der trods bygget

til andet Brug egner sig glimrende til Formaalet: I Stuen er der en stor hyggelig Opholdsstue med Plads til 40—50 Mennesker samt et lille Køkken med Komfur og alle nødvendige Køkkenrekvisitter, medens 1ste Salen er delt op i 4 lyse Soveværelser, fra hvis Vinduer der er den herligste Udsigt. Neden for Villaen strækker sig en bred, hvid Sandstrand, og Vandet drager rent og klart som faa Steder i Københavns Nærhed.

Priserne for Benyttelsen af Stedet er særdeles rimelige: For at have Adgang skal man løse »Grevekort«, der koster 3 Kroner og gælder for hele Sæsonen, der var fra ca. 15. Maj til 15. September, og der ud over betaler man kun 25 Øre for Dagophold, 50 Øre for Teltophold pro persona pr. Nat, 75 Øre for Ferieophold pr. Nat og 75 Øre for Weekend Ophold. Kaffen fremstilles i Fællesskab for 5 Øre, ikke pr. Kop, men for alt, hvad man har Mod til at konsumere.

Det er saaledes intet Under, at Stedet baade Hverdage og Søndag genlyder af Sang og Latter, og at flere og flere i Løbet af Sæsonen finder derned. For at sørge for, at der ikke kommer flere paa Ferie og Weekend, end Villaen kan rumme, har man aabnet Skolens Kontor, Nyelandsvej 23, Goth. 4335, for Tilmelding hver Tirsdag og Fredag i Tiden Kl. 19—20, og her er man altid parat med alle yderligere Oplysninger. Dagsbesøg behøver man dog aldrig forud at anmeldede.

For at give saa mange som muligt af Skolens Lærere og Elever Adgang til at lære »Greve« at kende, har man besluttet, at alle, der i Sæsonen 1942—43 har gaaet paa F. K. F. K., er hjertelig velkomne til at tilbringe en Dag dernede, ogsaa uden at være i Besiddelse af »Grevekort«, og man maa haabe, at mange vil benytte en af de sidste Sommersøndage til at gøre Brug af dette Tilbud, ligesom man maa ønske, at det ogsaa fremtidig maa lykkes at forny Lejemaalet med Stedets Ejer, Fru Jeppesen

(der iøvrigt paa mange andre Maader har Interesse for Ungdommen, bl. a. ved Oprettelsen af Ungdomslejre), saaledes at Skolens Ungdom ogsaa i Fremtiden maa have et »Aandehul«, hvor de kan vinde Sundhed og Styrke, saa de er særlig oplagte til at tage fat, naar Vinterens Skolearbejde igen begynder.

E. J.

FEMTE AFSNIT

Dokumentation.

Redigeret af cand. theol. E. Chrstrup.

Lad os begynde med at høre, hvad Mennesker, der er vant til at komme paa »Klinten«, har at sige om Aanden herude. Læseren maa nemlig paa Forhaand være klar over, at dette Afsnit er bygget op paa Grundlag af Breve, der er blevet sendt til Fru Jeppesen efter Ophold paa »Klinten«. Om Aanden paa Stedet skriver en Mand, der har købt et lille Træhus herude, følgende:

»Jeg kan nemlig ikke se bort fra, at De kan gøre en Indsats i vort af materielle og aandelige Kriser hærgede Land. Mange Gange i vort Lands Historie har Kvinder givet Samtiden aandelige Impulser, der har ført videre frem, jeg tænker her blandt andre paa Kamma Rahbeck, Bakkehuset, og det synes mig, som om vi nu af Praktikere, Politikere og Nationaløkonomer bogstavelig talt er kørt fast. Jeg har rig Lejlighed til rundt om i københavnske Hjem og Forretninger at se og høre, hvorledes de, der endog lever under økonomisk betryggende Kaar, bevidst eller ubevidst føler sig rodløse og forraadte og uden noget Maal ud over Dagen og Vejen. Men det er unaturligt at leve saadan, og jeg tror, at Kristen-

dommen endnu engang kan samle os i en Slags Kammeratskab, som jeg for første Gang i mange Aar har følt og mærket nede hos Dem. Nogle Aftener efter var jeg et andet Sted sydpaa langs Stranden. Det slog mig straks, da jeg kom ind, hvilken Forskel der var paa den Aand, der slog mig i Møde. Her syntes alle at vogte paa hinanden. Stjaalne Blikke, undersøgende hinandens Paaklædning: Hvem er finest? Hvem tjener flest Penge? Disse udtalte Spørgsmaal syntes at svirre i Luften. Samtalerne var forlorne og konstruerede. De kender sikkert Formen.◀

I ganske samme Retning gaar en anden Udtalelse i et Brev til Fru Jeppesen. Vedkommende havde laant nogle af de Optegnelser, hvorpaa hele denne Bog er opbygget, og en Del af Brevet lyder:

»Jeg sender Dem herved Deres manuskript, og De kan tro, jeg skammer mig dygtigt ved at have beholdt det saa længe, navnlig da De igaar fortalte mig, at De havde savnet det. Jeg har ikke kunnet afholde mig fra at vise det til nogle enkelte mennesker, for at de kunde se, at der virkelig eksisterer mennesker, der arbejder paa erhvervelsen af en vis idealitet og ikke lader livet hengaa i lutter materielle interesser og fornøjelser.◀

Nu kunde en og anden Læser tænke: Ja, meget vel, saadan skriver og siger man, naar man henvender sig til Fru Jeppesen selv, men er Tonen den samme Mand og Mand imellem? Jeg er saa heldig at have et Brev til en Mand fra en anden om Fru Jeppesen, og jeg skal atter her præsentere Læseren for en Skildring af Aanden paa »Klinten«:

»Fru Jeppesen har utallige skriftlige Beviser for, at Mennesker, som paa et Tidspunkt intet ejede, end ikke Haabet, hos hende er blevet rettet op og har faaet Troen paa Livet tilbage. Mange af disse har nu baade Arbejde, eget Hjem og Familie, ja, nogle af dem er endog i gode og betydelige Stillinger. Disse Mennesker er fra alle Samfundslag, fra velhavende Hjem saavel som fattige Hjem, Mennesker, som Vilkaarlighed og uforudsete Begivenheder bragte ud i en haabløs Tilstand, Mennesker med Ret til Livet og til at fortjene deres Udkomme ved spirituelt eller manuelt Arbejde. Ved at hjælpe disse ulykkelige Mennesker har Fru Jeppesen gjort en stor og velsignelsesrig, samfundsnyttig Gerning.«

Saadan er Aanden paa »Klinton«, og derfor er vi, »Klintonens Venner«, glade for at opholde os herude. Derfor er det ogsaa mig en personlig Glæde at redigere dette Afsnit af Bogen om Fru Jeppesen.

Hvorledes ser nu det Menneske ud, der kommer i Forbindelse med »Klinton«? Vi tager i den store Bunke et Brev, der lyder saaledes:

»Tak fordi De i Gaar var hjemme og besøge mig.«

Fru Jeppesen meddeler om ham: Det er en ung Mand, som boede paa Kandestøbervej i Efteraaret 1931. Han var fuldstændig fortrukket i sine Lemmer af Gigt, Knæet og den ene Arm var stive efter Operationsforsøg. Ved vegetarisk Kost og let Massage kom han hurtigt i Bedring. Selvfølgelig kan et fuldstændigt Vrag af et menneskeligt Legeme ikke komme sig aldeles. Fruen saa ham paa Bispebjerg Kirkegaard den 28. November 1934, hvor han deltog i en Begravelse af en ung arbejdsløs Mand, der havde taget sig selv af Dage. Følget talte 3000 Mennesker. Her var hans Helbredstilstand upaaklagelig, og den holdt sig godt i flere Aar, men i den strenge Vinter

1941—42 fik han sit Knæk. Fra denne Vinter stammer en lidt længere Skrivelse fra ham, den lyder saaledes:

»Hjertelig Tak for Brevene. Jeg har været saa rasende syg af Kulden. Jeg haaber, hvis Vejret bedrer sig, at komme ud at tale med Dem en af Dagene. Jeg kan ikke skrive mere i Dag, jeg er saa træt og sløj.«

Man kan se paa Skriften, at Manden har Ret. Han kom ud til Fru Jeppesen og fik Løfte om, at han og Moderen maatte komme til »Klinten« om Sommeren. Det er den Mand og hans Moder, om hvem der i Afsnittet om »Klintens Gæster« berettes, at de døde Pinse-dag 1942 ved Gasforgiftning i deres Hjem. Men denne er kun een af de Menneskeskæbner, vi her paa »Klinten« kan fortælle om, kun eet af de Mennesker, i hvis Liv »Klinten« staar som et Lyspunkt.

Mange er de Mennesker, der som Feriegæster og personlige Bekendte hele Sommeren igennem besøger »Klinten«, det beløber sig til ca. 100 Mennesker i Løbet af det halve Aar, man kan forvente nogenlunde godt Vejr. Ingen fremmed faar Lov at være i Uvidenhed om de Linier, hvorefter Arbejdet ledes. Men forstaar Folk det? At en stor Del af Menneskene er blottet for aandelig Interesse og uden Sans for andet end materielle Ting, er jo kendt af enhver, men ofte har der hos Mennesker vist sig Glimt af en dæmrende Forstaaelse af, at der paa »Klinten« findes en aandelig Impuls. En Dame, som boede paa »Klinten« for første Gang, skrev i et Brev til Fru Jeppesens Fødselsdag:

»I de Dage, jeg har boet hos Dem, har jeg hørt og set en Del, hvoraf jeg forstaar noget umiddelbart, og andet har jeg ikke rigtig forstaaet, det

skyldes maaske en Lighed, dels en Forskellighed i vor Livsindstilling — hvilket der er mest af, Lighed eller det, der skiller, ved jeg ikke selv i Øjeblikket — men der er Fællesskab i Troen paa det »bedste« i Mennesket — derom er der vist ingen Tvivl. Derfor vil jeg i Dag, naar jeg ønsker Dem til Lykke, i al Beskedenhed bede Dem modtage denne lille Bog af Novrup, hvem vi begge sætter stor Pris paa som et virkelig fint og rigtig aandeligt indstillet Menneske, og som intet højere ønsker end at faa Lov til at arbejde for sine Medmennesker.«

Eller vi kan tænke paa den unge Pige fra Hamborg, der er nævnt sidst i Afsnittet om »Klinton«s Gæster. Det der citerede Brev fra Fødselsdagen 1943 vidner om den fulde Forstaaelse af »Klinton«s Arbejde og Aand, en Forstaaelse, der allerede i 1935 begyndte at dæmre bag Ordene:

»Som en Drøm ligger Greve nu bag mig. Vidunderlig skønt var der hos Dem. Og det, der gjorde dette Ophold endnu skønnere end det sidste Aar, var jo, at jeg saa ofte var sammen med Dem, og De fortalte mig om Deres Verdensanskuelse. Sandheden ligger jo deri, at De begyndte at omsætte Deres Ideer i Handling.«

Og denne Forstaaelse, der begyndte at dæmre, har hun bragt med hjem til sine kære, hvad denne Skrivelse fra hendes Moder vidner om:

»De bedes modtage min hjerteligste Tak for al Deres Omsorg og Kærlighed mod min Datter H. og hendes Veninde I. H. har en meget høj Mening baade om Deres smukke Land og om Dem og Deres

elskværdige Gæstfrihed. Hun er kommet sund og styrket tilbage og kan nu med fornyede Kræfter tage fat paa sine for Tiden ret vanskelige Opgaver, men ogsaa sin psykiske Harmoni, der gennem de sidste Aar er kommet ikke saa lidt ud af Ligevægt, har hun genvundet i denne Ferie, ikke mindst gennem det Forbillede, som Deres stærke Personlighed har givet hende. Hun har for første Gang faaet Lov at møde et Menneske, der ikke gaar paa Akkord og som ikke er bange for at tilsidesætte sit eget for at følge sin Overbevisning. Naar H. taler om Dem, maa jeg altid tænke paa de smukke Ord: »Ingen kan gøre mere end at give sit Liv for sin Næste.« Jeg er sikker paa, at hun aldrig vil glemme det dybe Indtryk, De har bibragt hende, og De vil altid staa for hende som den Ledestjerne, der vil højne hendes Vilje og Tro.

Hverken min Mand, mine Sønner eller jeg selv kan blive træt af at høre om den vidunderlige Ferie. Om den gæstfri Bondegaard paa Fyn, om det smukke København, det dejlige Vand og alle de elskværdige Mennesker, der tog sig saa gæstfrit af de fremmede unge Piger. Men Højdepunktet i Beretningen er altid Dem, Fru Jeppesen, og »Klinten«, De, Deres Stræben og Virke er uforglemmeligt for H. og har præget hendes Liv som noget meget betydningsfuldt.«

Netop denne unge Pige er et Bevis paa, at det Arbejde, der gøres fra »Klinten«, kan føre til levende Resultater. Fru Jeppesen og vi, der kender den unge Dame, sender mangen varm og ængstelig Tanke til hende i disse Dage. Hører hun til de mange Ofre i Hamborg? Lever hun berøvet Hjem og Ejendele? Eller hvordan har hun det?

Men hvor vanskeligt er det ikke fra en dæmrende Forstaaelse at naa frem til den Modenhed, hvor man

omsætter Ideen i Handling, hvor man forlader Skridt for Skridt det egoistiske Plan! Om den Kamp, der er forbundet med denne Opgave, vidner et Brev fra en Mand, der besvarer en Skrivelse fra Fru Jeppesen paa følgende Maade:

»Tak for Deres venlige brev og for Deres gode raad, og jeg skal gøre forsøg paa at følge det efter, men hvormeget der saa vil lykkes for mig, vil selvfølgelig bero paa mine evner og min vilje, maaske mest paa det sidste.

Jeg baade forstaar og tror nok, det er rigtigt, at kunde jeg forlade det egoistiske plan, da vilde det vende op og ned paa meget og mangt hos mig, men for mig er det meget vanskeligt at give afkald paa ego'et.

Med helbredet gaar det bedre igen, jeg maa passe paa, jeg ikke gaar for meget, men det er igen dette, hvis jeg havde tro og vilje, da kunde jeg nok blive helt rask.«

Hvem kan ikke føle sig staaende midt i Livets bøl-gende Kamp om godt og ondt ved at læse et saadant Brev? Her er sat mere end blot Tanker i Bevægelse, her er en Personlighed, der med Sjæl og Legeme kæmper for at befri sig selv for Begær og Egoisme. Her er et Menneske, der er sat i Gang, og som nu skal hjælpes videre mod Maalet. Den, der ikke tror, at der er Spænding ved »Klinton«s Arbejde, tager højiligen fejl. Intet er mere spændende end at hjælpe Mennesker til et fast aandeligt Stade i Troen paa Livet.

Og hvor godt er det saa ikke, naar man faar Lov til at opleve Sejren og hører, at Ens Hjælp har nyttet! Det er rigtigt, at man bør arbejde i det godes Tjeneste. Dette Brev aander af et lykkeligt forandret Livssyn:

»I Henhold til vor Samtale for nogen Tid siden skriver jeg til Dem, for at De kan se, at jeg mente, hvad jeg sagde. De har paa en forunderlig Maade ledet eller raadet mig, og de Gange, jeg har fulgt Deres Raad, har det bragt Lykke med sig. De husker nok første Gang, jeg talte med Dem. Det var i Vinter. Min Kone var syg, fire Børn var efter Lægens Mening underernærede, selv var jeg modløs og træt af forgæves Søgen efter Arbejde. Mange Gange talte min Kone og jeg om at faa Fred ved at aabne for Gassen. Huslejen var 55 Kr. om Maanedden. De Penge havde jeg faaet paa Socialkontoret. Jeg betalte Husleje den 8. i hver Maaned, men fik Pengene udbetalt den 1. I Januar kom en Maler og hans Kone, som vi var gamle bekendte med fra Helsingør, og bad os om at laane 50 Kr. til deres Husleje, der skulde betales lige efter Nytaar, da de ellers blev sat paa Gaden. Han lovede mig Pengene inden den 6., idet han havde noget til Gode for udført Arbejde. Jeg laante ham de 50 Kr., jeg havde faaet paa Socialkontoret, men har aldrig set en Øre senere. Da min egen Husleje forfaldt, var vi uden Midler, og alle Sunde syntes lukkede. Da talte jeg med Dem, og det var, som De gav mig et andet Syn paa Livet. De lærte mig at se bag om Tingene og se at finde en Mening der, hvor det saa allermest haabløst ud. De sagde, at med Penge kunde De ikke hjælpe mig, hos Dem fik jeg Troen paa Livet tilbage, og det har vist sig, at alt blev ordnet paa bedste Maade.«

Mandens Kaar i det daglige Liv bedredes, da han havde faaet det forandrede Livssyn, med Blikket rettet mod Meningen bag de ydre Tilskikkelser, for da fik han Troen paa Livet og paa det bedste i Menneskene tilbage.

Den, der hjælper andre ind til denne Tro, faar den selv bekræftet, og hvert Resultat, vi faar Lov til at se, er et Bevis paa dette Livssyns Sandhed.

Mange af »Klinton«s Venner har forsøgt at udtrykke deres Samhørighed med Stedet i Poesi og har prøvet at klarlægge Arbejdets Linie. Derfor har jeg her medtaget de Digte, der taler bedst og klarest om »Klinton«s inderste Maal og Mening. Her er en Opfordring til Deltagelse:

Det er de lunkne Sjæle,
der hæmmer det frie Liv.
Det er de haarde Sind,
der kalder paa Strid og Kiv.

Det er de vege Tanker,
der aldrig tør handle stort.
Det er de sløve Viljer,
der stænger for Livets Port.

Kom alle varme Hjerter
og I med den stærke Tro,
og I med faste Viljer
og I med den dybe Ro.

Kom I frygtløse Sjæle,
kom og sæt Skulder til,
nu vil vi sprænge Porten,
der stænger for Livets Spil.

Og naar saa Porten er sprængt, saa vælder Livet frem og forgylder alt det, vi tidligere slet ikke regnede for noget. Ogsaa dette har faaet sit Udtryk i »Klinton«s Digtning gennem et lille Digt, der hedder »Kender du det — ?«

**Kender du det at løfte din Sjæl af Hverdagens Graa
op i de svimlende Højder, hvor Himlen er klar og blaa?**

**Kender du det, at Buret, hvor du i Lænker er lagt,
sprænges i tusinde Stumper blot ved din Viljes Magt?**

**Kender du det, naar Tanken stiger til Bjergets Tind
og færdes i Lysets Rige, hvor intet tynger dit Sind?**

**Kender du det, saa ved du, hvor du skal Modet faa
til at smile dig igennem Hverdagens aandsfortærende
Graa.**

**Det er maaske ikke mange, der naar den højeste
Tinde, men deroppe, ja, allerede paa Vejen derop, mær-
ker man Sjælens Kræfter udfolde sig:**

**Der vil altid være Sjæle,
der tør være helt sig selv,
der tør trygt i Natten dvæle
under stjernestrøet Hvælv.
Der mod Dagens Sol tør stige
uden Frygt for muligt Fald.
De tør tro paa Lysets Rige,
— føle Troen som et Kald.**

**Nogle faa, der dristigt siger,
hvad de tænker, hvad de tror,
der i Kampen aldrig viger,
aldrig følger andres Spor.
Uden Tanke for at vinde
Magt og Ære, Guld og Gods
ligger den dem dybt i Sinde,
denne stærke, frie Trods.**

Der, hvor Masserne vil snuble,
staar de roligt som Granit.
Der, hvor ufri Aand maa gruble,
tør de tvivle — stort og frit.
Ingen Storm kan dem knække,
ingen Bølge drukne dem,
ingen deres Vinger stække,
de vil altid vinde frem.

De er Ledefyr, der funkler
klart i andre Sjæles Nat.
Intet Mørke dem fordunkler,
ingen Haand dem slukker brat.
Det er dem, der leder, lærer,
bryder Sti og baner Vej,
dem, der løfter, dem, der bærer
uførtødent. — Du og jeg?

Men hvad kræves der saa for at være et saadant Ledefyr, der funkler i andre Sjæles Nat? »Klinton«s Digtning har ogsaa Svar paa dette Problem, selv om dens Forklaring bestaar af lutter Spørgsmaal:

Vokser Kærlighedens Blomst
langs den Sti, du træder?
Trøster du det lille Barn,
naar du ser, det græder?

Ser du til den syge ind,
korter ham de trange
Timer i hans Sygeseng?
Husk, de er saa lange.

Og de gamle, husker du
at give dem den Glæde,

det vil være, naar de ser
dig i Stuen træde?

Tager du, saa tit du kan,
Byrden fra de svage?
Lytter du taalmodigt til
dine kæres Klage?

Glemmer du din egen Sorg
for andres Nød at lindre?
Prøver du alvorligt paa
Uret at forhindre?

Er dit Hjerte aabent for
alle dem, der lide?
Søger du at hjælpe dem,
der maa bittert stride?

Trøster du, saa godt du kan,
alle dem, der græder?
Vokser Kærlighedens Blomst
langs den Sti, du træder?

Og saa samler det altsammen sig til et Helhedsbillede
af den Aand, der hersker paa »Klinton«, som den er
skabt af Ejerinden.

Højt rejser »Klinton« sit Tag ved det blaagrønne Vand,
op over Bræmmen af Græs og Hjælme af Sand,
Graner og Fyr rækker mod drivende Skyer,
svajer i Blæsten og dufter i Vaarnætter blide.

Vidt rækker Haven med Urter og Bær og med Frugt,
smilende lun, selv naar Havguden pisker sin Bugt,
Sollysets Glød, Regnen, saa silende, blød,
signer og modner den Vækst, som Naturen os giver.

Favnende, òm er den Vilje, som hersker i Dag
her under »Klinten«s grøntblinkende Tag,
myndig og mild, stærk som en lutrende Ild,
— varmende Blodstrøm i Livsnuets bankende Hjerter.

Højt rejser »Klinten« sit Tag ved den graahvide Strand,
staar som et signende Vartegn ved Sø og ved Land,
Fremtiden gror dybt i den livssvangre Jord,
— Lystid med Livshaab og Glæde for kommende Slægter.

Der gives imidlertid saa mange Maader, man kan udtrykke sin Samhørighed med »Klinten« paa og saa samtidig give Udtryk for sin egen personlige Tilegnelse. Her er en Udtalelse, der ligger lige midt imellem Poesi og Prosa:

»Da jeg var meget ung, holdt jeg naturligvis meget af min Moder. Men der var saa meget, jeg syntes, hun trængte til at lære. For det første, at jeg var blevet voksen, og at jeg vidste bedre Besked. Det kunde virke ganske forfærdelig irriterende, at Mor bare saa paa mig med det Smil, jeg elsker saa grænseløst i Dag, naar jeg docerede for hende, hvordan alt i Livet var — og hvordan det burde være.

Saa blev jeg ældre.

Nu tager jeg ud til Mor for at se hendes Smil. Det kan i Samtalen hænde, at jeg atter bliver ivrig, giver Karakter og reformerer hele Samfundet og meget mere — og Mors Blik er rettet mod mig. Saa-vel i det som i hendes Smil læser jeg — »saa stor« — og jeg kan bare le igen og er slet ikke stor mere — bare hendes Dreng.

Naar jeg gaar fra hende, er det med det Løfte inderst inde, at jeg meget snart vil komme igen.

Ak, vi blev jo voksne. Mor blev jo mange Gange

den, vi sidst fik Tid til at skænke en Tanke. Der var Prestigespørgsmaal, de gode, brave Venner, Smilet til dem, vi gerne vilde tækkes.

Jeg giver Fanden i det altsammen nu. Med min Kone i Haanden giver jeg Mor mit Smil, og det er fra Hjertet.

Hun lod sig belære af mine Ideer og Reformationer — og forblev altid den samme. Saa var det alligevel ikke hende, der var noget galt ved.

Det er den lille trykkende Følelse i mit Indre, naar jeg gaar fra hende, der faar mig til at ønske, at jeg blot havde vist hende lidt af den Opmærksomhed, jeg skænkede de andre. De tænkte jo altsammen blot paa sig selv. Mor tænkte kun paa mig. — Deri Forskellen.

Jeg kan ikke finde bedre Buket at sende Dem paa Deres Fødselsdag, Fru Jeppesen, end disse Ord om min egen Mor.

Deres Børn vil uden Undtagelse tænke de samme Tanker engang, om de endnu ikke er naaet dertil — og jeg har ikke andre Ønsker for en Mor.

Tankerne — ikke blot Silkebaandene paa »Moders Dag« og naar det altsammen er forbi.

Det var Mor. Der blev endog Plads i Deres Hjerte til de forskellige Spurve, der flokkedes udenfor Vinduerne. Imellem Spurvene kom ogsaa Finker og snadrende Prydhøns og Snerler og fine Kongehejrer. Det rygtes jo hurtigt i Fugleverdenen, hvor der er Aks at sanke og andre Lækkerbidskener.

Saa var der vel Hejrerne, der gnældrede om, at det var de uværdige, der fik, Hejrerne vilde vel helst have haft det hele.

Jeg saa Deres Smil, naar det gjaldt Hejrerne.

Jeg husker Deres Taarer, en Aften De besøgte os.

Jeg spillede paa Grammofonen en lille Sang —

var det Stribolt eller Oda Nielsen, der sang — »Lille Viggo« — eller en anden af de gamle Børnesange.

Jeg følte en Trang til at trykke Deres Haand endnu en Gang, da De var gaaet — min Kone ligesaadan. Det var et lille Intermezzo som saa mange i Deres Tilværelse. En Taare — hvem den gjaldt, er jo lige-meget.

En Taare, en Skygge, det er dog den, der fremhæver det skønne i et Maleri — i selve Livet.«

Endelig har Tankerne faaet Form af Vegetarismen, der jo er »Klinton«s Hovedpunkt, hvad vi saa i Afsnittet om den rigtige Ernæring. Det udtrykkes paa følgende Maade:

»Den tyske Filosof Weininger definerer Begrebet Genialitet saaledes: Genialitet er Højden af Godhed.

Folk taler om Genialitet, de forveksler dette Begreb med Talent. Personlig tror jeg, at Otto Weiningers Definition er rigtig. Ethvert Menneske kan blive genialt, blot det lærer at stræbe derefter, og blot man altsaa ved, at Genialitet er Højden af Godhed.

Geniale Mennesker gennem alle Tider har haft det Særpræg, at de har været Vegetarer, da de naturligtvis har været for gode til at leve af at dræbe.

Disse Mennesker har forstaaet, at man ikke maa dræbe for at leve. Gennem deres Sanser har de følt Væmmelse ved at leve af dræbte Dyr, eller maaske er det gennem deres vegetariske Levemaade, de er blevet geniale, sikkert er det, at man sagtens kan være god, naar man har det godt. Men hvorledes faar man det helt godt, saa man altid kan være paa Højde med sig selv, og altid kan yde til det yderste?

Spørg Mary Jeppesen.

Hun bliver aldrig træt af at gentage det: Gennem det, vi putter i Munden, bliver vi til, hvad vi er.

Den franske Videnskabsmand Alexandre Gurwitz har forlængst paavist, at Løg staar og straalere under Jorden.

Nu benytter man Straaler som Middel til Helbredelse for mange grusomme Sygdomme. Vil Menneskene dog ikke snart forstaa, at man kan og bør benytte Straalerne fra de raa Planter som Forebyggelse mod Sygdomme?

Naar man har Fred i sin Sjæl, det vil sige, naar den legemlige Sundhed er god, naar hver Celle i Ens Legeme har Fred, da har man det godt, og da længes man efter at bringe Glæde og Forstaaelse af alt dette videre.

Mary Jeppesen har viet sit Liv til at fortælle Menneskene, hvorledes de skal leve. Hun er udpræget Monist, idet hun kun anerkender det positives Ret.

Den Slags vil unge af i Dag gerne høre. Ingen ønsker i Virkeligheden at være negativ.

Monismen passer til Tiden.

Naar Mennesket faar Øje paa, at Livet er dejligt, og at alt er saare godt, at vi maa glæde os over Livet, at vi maa hver Dag glæde os mere og mere, naar vi ved Besked, da nærmer vi os det, der i Bibelen kaldes Tusindaarsriget. Naar man er blevet stærk nok til at forstaa, at det er os, der skaber det næste Menneske, at det er os — os selv — der er Skyld i alt, naar vi hver for sig tager Ansvar fuldt og helt — og Loven er Kærlighed — da er Maalet naaet.

Og det vil naas!«

Atter her dukker Billeder op af »Klinton«s Aand og Virksomhed. Der er mange, Opholdet paa Stedet har gjort til helt nye Mennesker.

Men ikke blot de, der har boet paa »Klinten«, kender dens Virksomhed. Som en Løbeild har Rygtet bragt dens Navn ud i Tilværelsen, saa Arbejdet spørges viden om. Fra Dagbladet »Social-Demokraten« er der kommet en Forespørgsel saaledes lydende:

»Naar jeg skriver til Dem, er det for at forhøre, om De ikke ved Greve Strand har en Plads, hvorpaa Københavns 400 blinde Mennesker for en jævn Pris kan faa oprettet en Sommerkoloni. Det er Forfatteren C. B., der forespørger Hr. Redaktør C. A. A., »Social-Demokraten«, om vi muligvis kunde anvise de blinde noget. Og paa den Maade fik jeg Ideen til at forhøre hos Dem. De blinde vilde jo komme i saa gode og kærlige Hænder hos Dem, ikke blive udnyttede i nogen Retninger, og det betyder saa vældig meget for dem.«

Men »Social-Demokraten« er ikke det eneste Blad, der har henvendt sig til Fru Jeppesen angaaende Støtte, vi har her en Skrivelse fra »B. T.«s Redaktion, den beder om Hjælp for et enkelt Menneske saaledes:

»Da jeg ved, at De har hjulpet saa mange Mennesker, hvem det paa den ene eller den anden Maade er gaaet galt for, og da jeg gennem Kontorchef N. E. W. har faaet Deres Adresse, vil jeg skrive til Dem. Det drejer sig om en ung Mand, en Søn af Fru L. H. S., som for Aar tilbage var Skuespillerinde. Den unge Mand har været indlagt paa Nervehospital, er blevet forkert behandlet, og det hele er en temmelig sørgelig Historie. Familien er komplet blank økonomisk. Jeg mindes, De engang fortalte mig, at De havde etableret et Hjemsted for Menne-

sker, der ikke havde andre Steder at vende sig hen, og derfor skriver jeg til Dem.

»Det er jo højst muligt, at De slet ikke kan tage Dem af Sagen. Det er jo snart længe siden, vi sidst talte sammen. Men jeg har lovet Moderen at ville skrive til Dem — og det var altsaa, hvad jeg havde paa Hjerte.

Hvis der er nogen Muligheder, vil De saa sætte Dem i Forbindelse med mig.

Fra Kordegn Kofoeds Skole paa Christianshavn er der kommet en Brochure over Arbejdet, saa, som man vel har ment, en vis Lighed skulde træde tydeligt frem. Ogsaa fra helt kirkelig Side sendes en Hilsen af følgende Indhold, hvilket skyldes en af »Klinton«s aarlige Gæster:

»Samlet til Oxfordmøde hos O. G. sender vi Dem en hjertelig Hilsen foranlediget af, at Hr. N. M. har fortalt os om Deres Arbejde og Ideer.«

(Underskrevet med 19 Navne).

Men ikke alene indenfor Danmarks Grænser er Navnet Mary Jeppesen kendt. Langt ud over Verden kom det. Med de smaa Tyrolerbørn kom det, som Brevene vidner om, helt ned til Innsbruck, uden dog at forglemme, at det ved Professor Rissom fra Hamborg er kendt i flere tyske vegetariske Kredse. I Foraaret 1943, 23. Marts, fløj Navnene Mary Jeppesen og »Klinton« ud paa Æterens Bølger, idet Journalist M. Sukenikoff fra Radioen i Bratislava udsendte et Foredrag, hvori droges Paralleller mellem Bjørnstjerne Bjørnsons Gaard »Aulestad«, Selma Lagerlöffs »Marbåkka« og Mary Jeppesens »Klinton«. Paa disse forskellige Maader er Kendskabet til »Klinton«s Arbejde naaet ud i Verden.

Endelig melder »københavnervisen« for December 1942 noget om Fru Jeppesen. Med stor Overskrift paa Forsiden hedder det: »den aandsstærke kvinde paa »klinten« siger: intet menneske er skabt til at fryse — sulte og lide nød..... mary jeppesens benaadede kald kommer nu til sin udfoldelse.« — Selve Artiklen lyder uforkortet saaledes:

»det kuler op derude fra bugten — det suser i granerne paa sælsom vis — ved stranden langs den øde kyst mellem storbyen og køge ligger den state-lige villa »klinten« ... som en af de første nybyggere i denne ejendommelige egn var afdøde listefabrikant henry jeppesen.

det var i aaret 1910 — da »jernen« — d. v. s. kyst-strimlen eller den gamle landevej — laa uberørt af københavnervivet — fabrikant jeppesen købte 4 tdr. land ved mosede strand af kaptainerne wørishøffer og schlichtkrull — der for deres egen fornøjelses skyld benyttede det lille domæne som maal for deres søndagsrideture langs den fredfyldte — af fisker-familier beboede jerne.... dengang blev der kun plantet de graner — der nu — høje i væksten — svejende og nejende kaster deres lange skygger hen over »klinten«.... december — hastige staaalgraa-violette skyformationer farer over himlen som vilde genstridige vindheste — og den store almægtige natur knuger mennesket indendørs — i undren for det ukendte-kendte.

1911 byggede jeppesen »klinten« — højt — pragt-fuldt beliggende umiddelbart ud mod det duvende grønblaa bølgeskulp i køge bugt — paa dette sted befinder man sig i de allerskønneste omgivelser langs »jernen«.

fra »klienten«s store veranda fanger øjet et male-
risk — lidt diset skue af landet fra stevns fyr over
vallø skove og slot — køge by — villakvartererne
langs stranden — taarnene fra kongens by og konge-
lunden.

den initiativrige fabrikant jeppesen kunde imid-
lertid ikke slaa sig til ro med de 4 tdr. land — i flere
tempi købte han op af landet vestpaa af mosede
og karlslunde overdrev — saa hans omraade efter-
haanden naaede op paa ca. 30 tdr. land. det var ikke
i spekulationsøjemed — han foretog disse opkøb af
jord — men kærlighed til den skønne uberørte
natur — og saa hans naturlige lyst og evne til at
sysle med jorden — og dens kostelige gaver.

herom vidner den 10 tdr. land frugtplantage —
han anlagde langs mosedevejen — den er noget helt
for sig selv. en del af jordarealet blev dyrket som
almindelig markjord.

indtil i dag har der foruden lader — stald og
materialbygning rejst sig syv søsterbygninger med
forskellige betegnende navne paa begge sider af
»klienten«.

— — —

under disse harmoniske fredberigende omgivelser
— levede fabrikant jeppesen med sin elskelige be-
gavede hustru — fru mary jeppesen og deres børn
det lykkeligste familieliv. hjemmet blev tillige midt-
punktet for en aandskultur — der bl. a. gennem
talrige kunstnerbesøg og ophold paa »klienten« satte
dybe rige spor.

i den store sal blev der holdt møder og sammen-
komster — som var af sand aandelig værdi. til
dagligt strømmede i rigt maal desuden godhed og
hjælpsomhed viden om fra det gæstfri hjem.

1931 døde fabrikant jeppesen. et smerteligt tab var det for hans familie og hele livet paa »klinten«.

fru mary jeppesen er imidlertid ikke vejet tilbage fra at fortsætte administrationen — saavel af det aandelige som det materielle omraade — som hun og hendes mand lykkeligvis satte i værk.

med sine mangfoldige forbindelser og sin medfødte utrættelige virkelyst fik den selvopofrende fru mary jeppesen efterhaanden offentlighedens opmærksomhed henvendt paa »klinten«.

fru mary jeppesens store arbejde for sine medmennesker er kendt over hele danmark og langt ud over dets grænser.

i denne artikel skal jeg ikke komme ind paa hendes arbejde for menneskehedens tjeneste — men derimod gengive en enkelt af fru mary jeppesens tanker, hvori det hedder:

»Begærlige og gerrige, hvor tør du mere!
Hvorfor elsker du Penge højere end dit Liv?
Det er dit Liv, det koster. Penge kan ikke give dig dit Liv mere. Livets kostelige Skat kan du faa i Eje. Vid dog, at intet Menneske er skabt til at fryse, sulte og lide Nød, ja, tænk paa de uskyldige smaa Børn.

Naar du faar at vide, at du ved at slippe din Gerrighed, aldrig vil ældes, dine Øren altid høre, dine Øjne til evig Tid finkle, og dit inderste Selv altid være levende med hver Nerve.

Du vil aldrig kunne tænke den Tanke til Ende om det vidunderlige Foraar, for det bor inde i dig, og det skal evigt bo der, aldrig, aldrig skal Dødens Gys gennemsnænge dig, alt i dig skal vidne om Uforgængeligheden, straalende i alle Farver lig Solopgangens.«

— — —

fru mary jeppesen gaar sin tid i møde — hendes »drøm« bliver virkeliggjort. den store almægtige naturs signende lys omkranser den store aandstærke kvinde paa »klinten«. og jeg profeterer at hendes benaadede kald nu kommer til sin udfoldelse.

fru mary jeppesens eget behov skyder denne kvinde altid i baggrunden fordringsløs som hun er. hun søger hele sin glæde og lykke i at give alt — i at ofre for andre. en altomfattende kærlighed til sine medmennesker — en uovervindelig trang til at hjælpe hver den der er i nød. mary jeppesens handlemaade kan forklares gennem den ild af kærlighed — der brænder saa stærkt i hendes hjerte for menneskene og livet.

hun levendegør den romerske digter terents ord: »jeg er et menneske — og intet menneskeligt er mig uvedkommende.«

offentligheden vil en dag takke mary jeppesen for hendes oprigtige forbilledlige virksomhed i menneskehedens tjeneste — hendes uforlignelige samfundsnyttige arbejde for sin næste — hvis gerninger tydeligt viser — at hun er dikteret af de ædleste motiver — det er dette arbejde der adler hende som menneske og kvinde.

og midt i en brænding af svovlende ondskab og uvidenhed viser mennesket sig i sin uligevægtighed og paa baggrund af denne uligevægtighed hæver mary jeppesen sig som en af de ligevægtige der har et budskab at bringe — den lidende menneskehed — og hun kan som ingen anden — først og fremmest fordi hun er et frit menneske in extenso — dette at være menneske er en gave — større end al menneskelig rigdom.

voldsomme favnende bølger slaar brølende mod »klinten«s isglitrende strandkant — kulde og taagemørke knuger for en tid menneskenes tanker — men — efter stormen — kulden og mørket — opstaar en tid — hvor fred og forstaaelse til lysets gerninger signes i aabenbaringen — og da skal menneskene forenes og højnes i den godhed — mennesket har krav paa.

mary jeppestens aandstyrke vil aldrig dø — thi den sæd — hun har saaet — det gode kærlighedsbud hun har bragt menneskene — vil leve videre efter hende.

.....det kuler op derude fra bugten — det suser i granerne paa sælsom vis.

* * *

Maatte saa gennem dette Afsnit som gennem hele Bogen Læseren faa den Forstaaelse, at der fra »Klinten« gøres et virkelig samfundsnyttigt Arbejde, friet fra enhver Art af egoistisk Skelen efter Belønning, Berømmelse eller anden privat Fordel. Her paa »Klinten« kendes kun eet Maal:

Sunde Mennesker med sunde Tanker!

Fru Mary Jeppesen

af *Erik Vaslev.*

»En mærkelig Kvinde«, »Det er ikke til at begribe, at et Menneske har Lyst til at leve paa den Maade«, »et sjældent godgørende Menneske« o. s. v. o. s. v. alt sammen Udtalelser fra Mennesker, der har Kendskab til Fru Mary Jeppesen. Den, der følger Fru Jeppesen fra tidlig Morgen til sen Aften, faar et lille Indblik i og Forstaaelse af det store Arbejde, hun udfører til Gavn for sine Medmennesker.

Den svenske Forfatterinde Elin Wagner har i en Bog »I ångelaget ärende« — hvortil forskellige af de mest kendte svenske Forfattere har leveret Bidrag — skrevet et Indlæg hun kalder: »Jeg tror paa Godheden«. Man studser uvilkaarligt over en saadan Optimisme ikke mindst i en Tid som denne, hvor man gennem Aviserne nemt faar det Indtryk, at der ingen Mening er i Tilværelsen. Fru Jeppesen er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at der er en Mening, og hvis man lever paa den rigtige Maade, vil man ikke undgaa at opdage at det er saaledes. Fru Jeppesen er ligesom Elin Wagner overbevist om, at Menneskets dyrebareste Eje, er Evnen til at give og modtage Indtryk og at nye Tanker og Handlinger opstaar som Følge af denne Vekselvirkning. Ad denne Vej haaber Fru Mary Jeppesen — og mange med hende — at de nye og dog gamle Tanker efterhaanden vil vinde Udbredelse, saa man naar til at besidde den Urkraft

som oprindelig var bestemt til at være Menneskets suveræne Arv.

Fru Mary Jeppesens Livsanskuelse kan opsummeres i den førnævnte Sætning »Jeg tror paa Godheden«. Fru Jeppesen viser hver Dag, at hun ikke alene har Troen, men ogsaa viser den i Gerning. Hvordan har Fru Jeppesen i alle de Aar faaet Kræfter til den Levevis, hun har valgt? Det er sagt i faa Ord: fordi Fru Jeppesen kun lever af de rene Stoffer og desuden helt tror paa det, der virker frugtbart, det giver hende den legemlige Styrke, der holder al Træthed borte saaledes, at hun foruden alt sit Arbejde kan faa Tid til at tale med alle de Mennesker, der søger hende og svare paa de Breve, der sendes hende.

»Klinten« staar nu foran en stor og gennemgribende Ombygning og Modernisering. Fru Mary Jeppesen kan derved yderligere udvide Rammerne for sit Arbejde fulgt af de allerbedste Ønsker fra »Klinten«s Venner.

Erik Vaslev.

Sekretær for Foreningen
»SUNDHED OG NY TID«